

Arrest

nr. 228 556 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op (...) in Mari, Turkmenistan. Wanneer u twee jaar oud was, sterven uw beide ouders in een verkeersongeluk. Hierna woonde u bij uw grootmoeder in Samarchi. In 1983 verhuisden u en uw grootmoeder naar Grozny, waar jullie aanvankelijk in de Kirowastraat woonden. In '87 studeerde u af van het Polytechnikum. Later werkte u als auto-mekaniker. In de jaren '90 verhuisden u en uw grootmoeder naar de leegstaande appartementen in de Oktjaberski wijk te Grozny.

In 1992 leerde u M.M. (...) (CGVS 16/17201B, O.V. 8.312.587) kennen. Op dat moment was zij nog getrouwd een andere Tsjetsjeense man. Deze weigerde aanvankelijk van M. (...) te scheiden. Jullie kinderen M. (...) (°27/02/1993), Z. (...) (°29/03/1994) en E. (...) (°06/07/1999) werden daarom aanvankelijk ingeschreven onder een andere naam. Later werd de familienaam van de kinderen aangepast, maar het patroniem op het paspoort van de kinderen bleef dat van M. (...)’s eerste man.

U nam deel aan de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994-1996) in de groep van Emin Taysumov. Uw groep was actief in Prigorodnoye, nabij Grozny. In 1995 probeerden ze u tijdens een zuiveringsoperatie van thuis mee te nemen. Ze slaagden hier niet in.

In 1997 overleed uw grootmoeder. In '98 of '99 werd de scheiding tussen M. (...) en haar eerste man officieel.

In 1999 trouwde u met M. (...). In 1999 nam u deel aan de tweede Tsjetsjeense oorlog. U was deel van dezelfde groep. Jullie patrouilleerden en verdedigden Grozny. In die tijd huurde M. (...) een huisje in Voznesenovskaya (Ingoesjetië), waar u haar kon bezoeken. Jullie kinderen verbleven op dat moment bij M. (...)’s moeder in Kislovodsk. In de lente van het jaar 2000 werd u thuis opgepakt. U werd ongeveer twee à drie dagen vastgehouden in een kleuterschool. Hierna werd u overgebracht naar de militaire basis Khankala, waar u ongeveer twee weken werd vastgehouden en verschillende keren werd ondervraagd en gefolterd. Eén van uw bewakers, A. (...), bleek een oud studiegenoot van u te zijn. A. (...) gaf u potlood en papier, waarmee u een boodschap neerschreef. U noteerde de datum, het tijdstip en de route die het konvoi zou nemen wanneer u enkele dagen later zou worden overgebracht naar Ossetië. A. (...) bracht deze brief naar een kennis van u. In Shamiyurt zetten enkele van uw vrienden een hinderlaag op voor het konvoi. U en de andere gevangenen konden ontsnappen.

Na uw ontsnapping werd u naar Ingoesjetië gebracht, meer bepaald naar het dorp Voznesenovskaya in het district Malgobek. U en uw vrouw verbleven hier enkele maanden. In die periode waren er verschillende invallen, waarbij gezocht werd naar mensen die meegestreden hadden in de Tsjetsjeense oorlog. Omwille van deze invallen verhuisden jullie. Hierna woonden jullie in het dorp Katchubey in Dagestan. Jullie woonden hier ongeveer een half jaar. U werkte hier als auto-mekanieker. U vertrok toen er verschillende razzia's werden uitgevoerd.

Vervolgens woonde u enkele maanden bij kennissen in Utchkiken, dichtbij Kislovodsk. M. (...) woonde op dat moment in Kislovodsk. Van Utchkiken, verhuisde u naar Nizni Novgorod, waar u ongeveer een jaar woonde samen met M. (...). Hier kreeg u een contract bij het bedrijf Optimaplust. Na een jaar werd uw contract niet meer verlengd. In Nizni Novgorod leerde u de Assyriër V.V. (...) kennen. Hij nodigde u uit om in de stad Tula te gaan wonen. Hij hielp u om uw propiska in Tula in orde te brengen. Uit veiligheidsoverwegingen had u enige periode een propiska elders dan uw familie. U kwam niet vaak bij uw familie, bleef meestal op uw werk slapen of bij collega's. V. (...) hielp u eveneens met het vinden van werk. U huurde een ruimte van een zekere T. (...), waar u als garagist kon werken.

Eind 2009, begin 2010 ontdekte u dat uw zoon op dezelfde sportclub zat als de zoon van O.B. (...), een oud studiegenoot van u die bij de federale politie werkte.

Op zekere dag kreeg u telefoon van de eigenaar van het adres waar u gedomicilieerd was. Hij vertelde u dat de politie was langs geweest op zoek naar u. Ze zeiden dat de zaak verband zou houden met uw wagen. Gezien u nooit enige wagen op uw naam had staan, wist u dat er iets niet klopte.

Een maand nadat u B. (...) zag op de club en week of twee na dit telefoongesprek met uw huisbaas, kwam de politie bij M. (...) thuis langs om u te zoeken. U verbleef op dat moment op uw werk. M. (...) werd eveneens ondervraagd door de politie en het parket over uw verblijfplaatsen.

In de zomer van 2010, ongeveer één of twee maand na de eerste huiszoeking bij M. (...), verliet u Rusland. Via Oekraïne en Polen reisde u naar Europa. Op 6 september 2010 diende u een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk in.

Na uw vertrek werd M. (...) voor opnieuw ondervraagd. In oktober 2010 verdween uw oudste dochter M. (...) aan haar school. Uw vrouw probeerde haar vergeefs te vinden. Tot op vandaag is er geen spoor van haar.

In de lente van 2011 verlieten uw schoonmoeder A.I. (...) (CGVS 17/14044, O.V. 8.450.549) en zoon Z. (...) de Russische Federatie. Ze reisden naar Polen, waar ze een verzoek tot internationale bescherming indiende. Ongeveer een jaar na uw vertrek, in de zomer van 2011 verlieten uw vrouw en zoon E. (...) Rusland. Ze kwamen in september 2011 in Frankrijk toe. Uw vrouw diende eveneens een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 10 januari 2011 werd een weigeringsbeslissing genomen door l'Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA). Deze beslissing werd bevestigd door de Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDAs) op 24/04/2012. Ook de beslissing van uw vrouw M. (...) werd geweigerd. U en uw vrouw M. (...) dienden een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 1 september 2014. Deze verzoeken werden niet ontvankelijk verklaard door de OFPRA op 7 oktober 2014. De beslissingen werden bevestigd door de CNDAs op 13 april 2015.

Uw schoonmoeder en zoon Z. (...) kwamen vanuit Polen naar Frankrijk. Uw schoonmoeder diende eveneens een verzoek tot internationale bescherming in, dat werd geweigerd.

In het jaar 2013 werd jullie zoon M. (...) (°04/10/2013) geboren.

U ontving een document waaruit bleek dat u schriftelijk werd opgeroepen om op 6 oktober 2015 te verschijnen bij de gerechtelijke politie in Tula in hoedanigheid van getuige.

U hoorde in Frankrijk toevallig iemand telefonisch verslag uitbrengen over uw gezin in het Russisch. U besliste hierna om Frankrijk te verlaten. Op 5 september 2016 kwam u aan in België. De volgende dag dienden u en uw vrouw een verzoek tot internationale bescherming in. Uw schoonmoeder en zoon Z. (...) vertrokken vanuit Frankrijk naar Duitsland, waar zij eveneens een verzoek tot internationale bescherming indienden. Zonder daar de beslissing af te wachten vertrok uw schoonmoeder naar België. Ze kwam hier aan in mei 2017 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 2 juni 2017. Uw oudste zoon Z. (...) verblijft momenteel in Duitsland. Uw kinderen E. (...) en M. (...) verblijven bij u in België.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw interne paspoort, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw zonen E. (...) en M. (...), het reispaspoort van uw zoon E. (...), twee certificaten die aantonen dat uw kinderen M. (...) en E. (...) naar school gaan in België, getuigenissen in verband met de verdwijning van uw dochter en de hospitalisatie van M. (...), twee getuigenissen in verband met uw activiteiten tijdens de Tsjetsjeense oorlog, een oproeping op uw naam, informatie over de verjaringstermijn van strafzaken (Art. 78 uit de Russische strafwet) en een medisch attest waarin het litteken op uw linkerhand beschreven wordt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar de Russische Federatie gearresteerd en gedood te worden. U was actief als strijder in de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog. U werd in het jaar 2000 aangehouden door de Russische autoriteiten, maar u kon ontsnappen toen rebellen uw gevangentransport aanvielen (CGVS A. (...) I p. 3). U verklaarde dat u na uw ontsnapping als terrorist werd geclassificeerd; er zouden bij uw ontsnapping immers slachtoffers en misschien zelfs doden aan federale kant zijn gevallen (CGVS A. (...) I p. 3-4, 12). Indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie zou u tevens in handen vallen van Kadyrov omdat u zich niet bij hem aansloot en u deelnam aan bepaalde acties (CGVS A. (...) I p. 11-12).

U kan echter niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico tot het lijden van ernstige schade zou dienen te vrezen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid kunt geven omtrent uw precieze rol tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zowel tijdens de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlog actief bent geweest. Tijdens de eerste oorlog hield u zich bezig met het transport van gewonden, het leveren van voedsel, medicatie, wapens,... Tijdens de tweede oorlog was u deel van de groep van Amin Tajsumov. Jullie groep zou de stad Grozny en het treinstation hebben verdedigd (CGVS A. (...) I p. 7-9). Het is echter zeer opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw iets over deze activiteiten vermeldde tijdens jullie eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de documenten die werden doorgestuurd door de Franse asielinstanties, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier, bleek evenmin dat u actief was tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Hier werd enkel gesteld dat u verantwoordelijk was voor het transport van gewonden tijdens de eerste oorlog. Verder was de weigeringsbeslissing van Frankrijk onder andere gebaseerd op het feit dat u er niet in slaagde duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de motieven van uw vervolging, nl. u kon niet aannemelijk maken dat u ervan verdacht zou worden tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog banden te hebben gehad met de rebellen gezien uit de informatie in uw dossier bleek dat u in de periode van de Tweede Tsjetsjeense oorlog in Grozny woonde en werkte als mecanicien, zonder aan te tonen dat u betrokken was bij enige activiteiten van de rebellen (arrest van 'Cour nationale du droit d'asile, op 24/4/2012 onv A.M. (...)). Het is echter niet geloofwaardig dat, indien u werkelijk opgepakt werd omwille van uw activiteiten tijdens de tweede oorlog en u werkelijk Kadyrov zou vrezen omwille van uw deelname aan bepaalde acties, u deze feiten niet verteld zou hebben tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk. Uw inconsistente verklaringen omtrent uw precieze activiteiten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u opgepakt zou zijn geweest in het jaar 2000, dat u toen kon ontsnappen en omwille van uw ontsnapping tot op heden gezocht zou worden door de autoriteiten.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw arrestatie en ontsnapping in 2000. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u ongeveer twee weken werd vastgehouden (CGVS vragenlijst nr. 3.1, CGVS A. (...) I p. 13). Eén van uw bewakers bleek een studiegenoot van u te zijn, die u hielp bij uw ontsnapping en hiervoor geld kreeg. Er werd een hinderlaag gelegd toen u getransporteerd werd zo zou u zijn kunnen ontsnappen (CGVS A. (...) I p. 11). Uit de documenten die de Franse asielinstanties overmaakten aan het CGVS bleek echter een ander relaas. Zo bleek dat u in het voorjaar van 2000 werd opgepakt en ondervraagd en 's nachts bevrijd werd door een vriend ('décision de rejet d'une demande d'asile', 10/01/2011, M.A. (...)). Uit de verklaringen die uw vrouw aflegde in Frankrijk bleek dat u na uw arrestatie slechts 24 uur zou hebben vastgezeten en dat u uw vrijheid terug kreeg in ruil voor een financiële compensatie (arrest 'cour nationale du droit d'asile, 11/3/2014). Deze tegenstrijdigheden zijn uiterst zwaarwichtige elementen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Deze arrestatie in 2000 is immers een sleutelmoment in uw relaas, gezien u hiernaar ook elders tijdens uw gehoor verwijst. U beweerde immers na uw ontsnapping als terrorist te zijn geclassificeerd. Het feit dat u zou zijn gevangengenomen en nadien ontsnapt zou de reden zijn geweest van al uw latere problemen (CGVS A. (...) I p. 3-4, 12). Het is dan ook ongeloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gekend in de Russische Federatie die zulke grote consequenties hadden op de rest van uw leven daar, u hierover zulke tegenstrijdige verklaringen over zou afleggen in Frankrijk en in België. Deze inconsistenties met betrekking tot uw vrijlating en de duur van uw vasthouding doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet wist of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Er zouden sinds uw verblijf in Tula wel oproepen tot gehoor naar u gestuurd worden. U verklaarde zelf dat u werd opgeroepen naar het parket en dat de reden hiervan nooit werd uitgelegd (CGVS A. (...) I p. 3). Indien u daadwerkelijk ontsnapt was in 2000 en daardoor vreesde als terrorist te worden beschouwd, kan echter wel van u worden verwacht dat u alles wat in uw macht lag zou hebben gedaan om uit te vinden of u daadwerkelijk werd opgespoord of niet. Het feit dat u na uw ontsnapping in 2000 nog tien jaar in de Russische Federatie heeft gewoond, zonder te weten of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient eveneens gewezen te worden op het feit dat u nog officiële documenten werden toegekend nadat u Tsjetsjenië was ontvlucht. Zo legde u uw rijbewijs voor dat werd uitgegeven op 23 oktober 2004. U verklaarde hieromtrent dat u overal kennissen had in de Russische Federatie. U had aan iemand van de wegpolitie gevraagd voor u een attest op te stellen met daarin de vraag een duplicaat van uw rijbewijs op te maken. Met dit attest zou u naar een rijsschool zijn gegaan. Deze rijsschool zou uw rijbewijs voor u hebben geregeld (CGVS A. (...) II p. 3-4). U verklaarde dat de wegenpolitie niets met binnenlandse zaken te maken had. Het is echter zeer opmerkelijk dat u nog officiële documenten zou kunnen verkrijgen indien u daadwerkelijk door de federale of Tsjetsjeense autoriteiten officieel zou zijn gezocht. Verder legde u uw interne paspoort voor, waaruit blijkt dat u op 27/8/1999 werd ingeschreven in Stavropol, op 2/11/2004 werd uitgeschreven uit Stavropol en op 22/7/2005 werd ingeschreven in Tula, in Oktjaberski. Dit was het adres waar M. (...) eveneens gedomicilieerd was en waar zij en haar moeder en de kinderen woonden (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uw vrouw verklaarde dat jullie dit huis kochten en het onmogelijk was om je elders te domiciliëren (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uzelf verklaarde dat de papieren op naam van uw vrouw werden opgemaakt. Het immobiliënkantoor zou uw propiska voor u in orde hebben gemaakt, uzelf zou hier niets mee te maken hebben. U zou eveneens een tijdelijke registratie in het dorp Leninski in Tula hebben gehad, die echter nergens bleek uit uw documenten (CGVS A. (...) II p. 5). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk gezocht werd en beschouwd werd als terrorist door de Tsjetsjeense en of federale regering, u zich zonder al te veel problemen zou kunnen registreren als voortvluchtige in Tula, en dat u – indien u daar toch in geslaagd zou zijn geweest, u pas na vijf jaar daar problemen zou hebben gekend in Tula. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden.

Verder dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de manier waarop u Rusland zou hebben verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ op 6 september 2016 dat u begin augustus 2010 Tula verliet en eerst per trein naar Wit-Rusland reisde. In Brest verbleef u bij enkele kennissen. Vanuit Brest reisde u verder per vrachtwagen naar Frankrijk (zie DVZ verklaringen p. 13 nr. 37 en 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' op 8 november 2016). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u

niet met de trein had gereisd tijdens uw reis van Rusland naar Europa. U vertelde spontaan dat het voor het kopen van een treinticket noodzakelijk is om uw paspoort voor te leggen. Met bepaalde vervoersmiddelen kon dit vermeden worden: daarom zou u hebben geprobeerd om met de bus tot in Oekraïne te reizen. U zou de grens met Oekraïne zijn overgestoken met behulp van een taxichauffeur (CGVS A. (...) I p. 10). Gezien u zelf aanhaalde dat u voor de aankoop van een treinticket uw paspoort dient voor te leggen is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde met de trein vanuit Tula naar Brest te zijn gereisd. Deze inconsistente verklaringen omtrent uw reisroute doen het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid spreekt over de manier waarop u naar Frankrijk bent gereisd en dat u eveneens probeert te verdoezelen dat u met uw paspoort binnen de Russische Federatie kon reizen. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw vrouw over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor jullie vertrek in 2010 evenmin overtuigen.

Zo dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen over de invallen bij u thuis en over de huiszoekingen vaag en inconsistent waren. Uzelf verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee maand voor uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS A. (...) I p. 21). Gevraagd hoe vaak er mensen bij u thuis langskwamen verklaarde u "Dat kan ik niet weten, één of twee keer, zijn ze gekomen. Dat kan ik niet weten (...)." Toen u gevraagd werd of u geïnformeerd had (bij uw vrouw) hoe vaak er mensen bij u thuis langs kwamen antwoordde u "Als ik eerlijk antwoord niet, ze vertelt het toch, ik hoef het niet te vragen" U zou te weten zijn gekomen dat de eerste huiszoeking had plaats gevonden de dag zelf. U zou M. (...) 's avonds hebben ontmoet in de buurt van E. (...) 's karateschool en zij zou u toen over de eerste huiszoeking hebben verteld (CGVS A. (...) I p. 21). Uw vrouw legde echter andere verklaringen af. Zij verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee jaar voor uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS M. (...) I p. 6). Ze vertelde dat er een keer of vijf mensen langskwamen toen jullie in Tula woonden, meer bepaald één keer na uw vertrek en vier keer voor uw vertrek (CGVS M. (...) I p. 5). Toen zij gevraagd werd of zij u vertelde over de invallen bij jullie thuis verklaarde ze: "Dat ze kwamen, natuurlijk. Hij wist dat. (...) Ik vertelde hem niet de details wat ze thuis uitstaken, ik vertelde enkel dat men was langs geweest om te controleren waar hij is (...)." (CGVS M. (...) I p. 5-6). Zij vertelde dat ze u op de hoogte bracht van de eerste huiszoeking de dag nadat deze had plaatsgevonden. Zij zou naar uw werk zijn geweest en daar met u hebben gesproken (CGVS M. (...) I p. 6). Wanneer uw vrouw geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal huiszoekingen dat had plaatsgevonden, verklaarde ze dat "huiszoeking" slechts een begrip is en dat zij u gewoon vertelde dat men langs kwam om naar u te vragen (CGVS M. (...) I p. 8). Deze verklaring volstaat niet. Uzelf werd immers niet specifiek gevraagd hoeveel huiszoekingen er hadden plaatsgevonden, maar wel hoe vaak ze bij u thuis waren langs geweest (CGVS A. (...) I p. 21). Deze uitleg volstaat dan ook niet voor het verklaren van opgemerkte discrepantie. Toen M. (...) geconfronteerd werd met jullie inconsistente verklaringen wat betreft de manier waarop zij u op de hoogte zou hebben gebracht van de eerste huiszoeking verklaarde zij dat het misschien niet ging om de eerste huiszoeking, dat er al veel tijd voorbij was en dat ze zich niet herinnerde dat ze u verteld had over de huiszoeking in de buurt van de school (CGVS M. (...) I p. 8). Deze uitleg volstaat evenmin. Gezien het hier gaat om de eerste huiszoeking in Tula, waarbij er naar u werd gezocht, kan dan ook verwacht worden dat niet alleen deze gebeurtenis, maar ook het gesprek dat u en uw vrouw hierover zouden hebben gehad enige indruk op jullie beiden zou hebben achterlaten. Hieruit bleek immers duidelijk dat u werd gezocht door de overheid en dat ze u op het spoor waren. Het feit dat jullie dergelijke inconsistente verklaringen aflegden over de verschillende huiszoekingen die er zouden zijn geweest, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan worden vastgesteld dat u en uw vrouw er evenmin in slaagden consistente verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen tijdens de laatste periode voor uw vertrek. Zo verklaarde u dat nooit meer naar huis zou zijn gegaan nadat u zag dat uw zoon in dezelfde club als B. (...) zat. De eerste gedachte die u na deze ontdekking in uw hoofd kreeg was om te vertrekken uit Tula (CGVS A. (...) I p. 19). U verklaarde dat zelfs de bureu u nooit thuis hadden gezien (CGVS A. (...) I p. 19). De huiszoekingen zouden pas na deze ontdekking hebben plaatsgevonden (CGVS A. (...) I p. 19). Uw vrouw verklaarde echter dat u na de huiszoeking nog risico's nam door thuis langs te komen. U zou uw gezin willen zien en zij kon niet iedereen tot bij u brengen. U zou echter niet zijn blijven slapen en zij zou u gevraagd hebben uw bezoeken tot het minimum te beperken omdat ze schrik had dat de bureu u zouden zien. U nam echter wel het risico om langs te komen (CGVS M. (...) I p. 7). Er kan echter van jullie verwacht worden dat jullie consistente verklaringen zouden afleggen over deze periode vlak voor jullie vertrek. Het feit dat jullie hier niet in slagen zet de geloofwaardigheid van jullie relaas op de helling. De verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie dochter is verdwenen kunnen evenmin overtuigen. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het nieuws dat jullie al dan niet

van jullie dochter zouden hebben vernomen en over het verband tussen haar verdwijning van en jullie eerdere problemen. Uzelf verklaarde dat uw dochter M. (...) er niet meer was toen uw vrouw haar 's avonds ging ophalen aan school. Dit gebeurde in 2010. Hierna zouden jullie nooit meer iets van haar hebben gehoord (CGVS I A. (...) p. 21). Uw vrouw legde hierover echter andere verklaringen af. Zij is ervan overtuigd dat jullie dochter niet meer in leven is. Zij vertelde dat u in het opvangcentrum aan het bellen was onder een openstaand raam. Zij zou een gesprek hebben afgeluisterd waarin u vertelde over iemand die in vreselijke toestand was terug gevonden en die enkel door de familie kon worden begraven. Toen u terug binnen kwam en zij u confronteerde met wat ze had gehoord, zou u volgens de verklaringen van uw vrouw gezegd hebben dat het niet over jullie dochter, maar over iemand anders ging. Toen uw vrouw werd gevraagd waarom ze zo zeker was dat het gesprek over haar dochter ging, verklaarde ze dat ze dat wist gezien u geen andere familieleden heeft over wie u op een dergelijke manier kon spreken (CGVS I M. (...) p. 3, 7-8). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw vrouw verschillende verklaringen afleggen omtrent het lot van uw dochter. Jullie verklaringen omtrent de reden van de verdwijning van jullie dochter waren evenmin consistent. Zo verklaarde u slechts te kunnen raden of gissen door wie M. (...) werd meegenomen, u zou verschillende gedachten over haar verdwijning hebben, van goede tot slechte. U zou niet weten of de verdwijning van M. (...) te maken heeft met jullie eerdere problemen. Aanvankelijk dacht u aan de Tsjetsjeense traditie waarbij meisjes ontvoerd worden om te trouwen, achteraf kwam het idee bij u op dat haar verdwijning misschien iets te maken had met uw problemen. U verklaarde echter nog altijd geen antwoord te hebben gekregen op de reden waarom (CGVS A. (...) I p. 22). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat ze meer dan zeker was dat de verdwijning van jullie dochter iets te maken had met het feit dat u werd gezocht. Zo verklaarde zij dat ze werd uitgelachten toen zij naar het politiebureau ging om de verdwijning van jullie dochter aan te geven. Ze wisten op het politiekantoor dat u werd gezocht en vertelden haar dat al jullie kinderen één voor één zouden verdwijnen indien zij zou blijven zwijgen over uw verblijfplaats (CGVS M. (...) I p. 4). Ze verklaarde dat het geen toeval was dat de politie haar waarschuwde voor het lot van haar andere kinderen indien ze zou blijven zwijgen. Zij zou tegen u hebben gezegd wat in het politiekantoor was gezegd geweest. U zou hierop hebben gerepliceerd dat ze aan het leven van jullie twee andere kinderen moest denken en moest vertrekken (CGVS M. (...) I p. 7). Ook tijdens haar tweede gehoor op het CGVS herhaalde M. (...) dat jullie dochter er niet meer is omwille van uw problemen (CGVS M. (...) II p. 5). Het is dan ook erg opmerkelijk dat u en uw vrouw er zo een verschillende mening op nahouden. Terwijl uw vrouw ervan overtuigd is dat de verdwijning van uw dochter iets te maken heeft met jullie eerdere problemen, blijkt u geen antwoord op deze vraag te hebben. Jullie kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat uw dochter effectief verdween in de door jullie beschreven omstandigheden. Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw schoonmoeder A. (...) aanhaalde dat na haar vertrek jullie huis in Tula in brand werd gestoken door dezelfde mensen die jullie vervolgden (CGVS A. (...) p. 8). M. (...) verklaarde echter dat haar moeder vaak dingen zelf verzong en dat er nooit vanuit gegaan kan worden dat wat ze vertelt echt gebeurde (CGVS M. (...) II p. 9). Uzelf verklaarde dat er nooit een brand in jullie huis heeft gewoed. De omheining van de burens zou echter wel zijn afgebrand (CGVS A. (...) II p. 7), waardoor het lijkt of de verklaringen van uw schoonmoeder berustten op een misverstand. De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Het interne paspoort van u en uw vrouw M. (...) en de geboorteakte van M. (...) bevatten persoonsgegevens en gegevens betreffende uw woonplaats, die reeds eerder werden besproken. Van het reispaspoort van M. (...) en van uw zoon E. (...) legden jullie slechts een kopie van de eerste pagina voor, waardoor de informatie die uit deze documenten blijkt eerder beperkt is. U legde eveneens twee certificaten die aantonen dat uw kinderen E. (...) en M. (...) naar school gaan in België. Deze documenten zeggen echter niets over uw mogelijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar de Russische Federatie. Verder legden u nog vier getuigenissen voor die uw problemen in de Russische Federatie dienen aan te tonen. Zo legde u een getuigenis voor van een zekere P.K. (...), die u leerde kennen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog toen u haar gewonde neef vervoerde. U legde eveneens een getuigenis neer van uw buur B.B.V. (...), die verklaart hoe hij zag dat u van huis werd meegenomen in het jaar 1995. N.P.J. (...), inwoner van Tula, verklaarde bevriend te zijn met uw vrouw. Ze bevestigde dat u problemen met de politie zou hebben, dat uw zoon en M. (...) regelmatig aangevallen werden en dat uw dochter M. (...) in de herfst van 2010 verdween. Uw voormalige werknemer V.N.T. (...) verklaarde dat hij u werk gaf, gezien u officieel geen werk kon vinden. Hij verklaarde dat u problemen had met de politie en dat uw vrouw werd gehospitaliseerd nadat ze op straat werd aangevallen. Hij bevestigde eveneens dat uw kinderen op school en op straat constant in de problemen kwamen omwille van hun origine en dat M. (...) hem in oktober 2010 telefoneerde om haar te helpen bij de zoektocht van uw dochter. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat een verzoek tot bescherming in de eerste plaats wordt beoordeeld op basis van de verklaringen die verzoeker zelf aflegt. Er wordt eerst en vooral gekeken of de verzoeker in kwestie erin slaagt coherente, gedetailleerde en duidelijke verklaringen af te

leggen met betrekking tot zijn profiel, activiteiten en vervolgingsfeiten. U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog actief was en hierdoor problemen heeft gekend. Deze getuigenissen veranderen daar niets aan. De bewijswaarde van de getuigenissen van uw vier kennissen is daarenboven beperkt, gezien dit geen objectieve bronnen zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van N. (...) noch van V. (...) wat voor problemen u met de politie zou hebben gehad, noch waarom u problemen met de politie zou hebben gehad. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat deze getuigenissen aantonen dat u in Rusland gezocht werd omwille van uw ontsnapping in 2000.

Verder legt u een oproeping voor op uw naam. U moest op 6 oktober 2015 verschijnen op het regionaal kantoor van Binnenlandse Zaken in Tula. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u het originele document hiervan niet voorlegt, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Het is bovendien opmerkelijk dat op deze oproeping de datum waarop het document werd opgesteld en de datum en de manier waarop u het document werden bezorgd niet werd ingevuld. Uw vrouw verklaarde dat er in het verleden convocaties op uw naam kwamen waarop u niet inging (CGVS M. (...) I p. 5). Uzelf verklaarde dat er nog steeds convocaties in Tula toekomen (CGVS A. (...) I p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw eerdere problemen met de autoriteiten in de Russische Federatie ongeloofwaardig werden geacht. Documenten hebben daarenboven slechts een ondersteunende bewijswaarde en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat het in de Russische Federatie, en meer bepaald in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is tegen betaling talrijke documenten te verkrijgen, wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

U legde eveneens een artikel voor uit de Russische strafwet (Art. 78 uit de Russische strafwet). Met dit artikel wilt u aantonen dat de zaak waarvan u beschuldigd werd niet verjaart. U verklaarde dat de verjaringstermijn bij kleine misdaden bestaat en dat deze bij ernstige misdaden 15 jaar is, op voorwaarde dat je verschijnt wanneer je opgeroepen wordt door de rechtbank en alles naleeft (CGVS Artur I p. 3). Zoals reeds eerder gezegd kan echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat u sinds het jaar 2000 door de Russische autoriteiten gezocht werd. Dit artikel vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging te herstellen.

Verder legde uzelf een medisch attest voor opgesteld op 27/10/2011 in Frankrijk. In dit attest wordt het litteken op uw linkerhand beschreven. In dit attest wordt eveneens gesteld dat dit litteken te wijten valt aan een verwonding die u opliep met een mes tijdens een ondervraging in Tsjetsjenië in het jaar 2000. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat dit attest zeer summier en bondig is. Nergens uit dit attest blijkt waarop deze conclusies zijn gebaseerd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hoewel een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen afgaand op de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en op zijn eigen bevindingen omtrent de ernst en de plaats van de verwondingen, hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze verwondingen werden opgelopen. Dit attest vormt aldus geen bewijs dat uw littekens een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten in 2000.

Uw vrouw legde verder nog enkele medisch attesten voor. Eén van deze attesten werd opgesteld door psychiater O.L. (...) van de Clinique Notre-Dame des Anges op 12/03/2018. Uit dit attest blijkt dat uw vrouw sinds 27/11/2017 regelmatig op consultatie komt en dat zij aan ernstige posttraumatisch stress lijdt. Nergens uit dit attest blijkt echter op basis van welke bevindingen deze conclusie werd gesteld, noch wat voor consequenties deze vaststellingen voor uw vrouw hebben. Zij legde eveneens twee attesten voor, opgesteld op 28/12/2017 en op 07/07/2018 door klinisch psychologe N.K.K. (...). In deze attesten wordt gesteld dat uw vrouw sinds augustus 2017 opgevolgd wordt in het medisch centrum van Bierset. Zij vertoont ernstige depressieve symptomen, zoals nachtmerries, slapeloosheid, stress, angst, concentratiestoornissen, schuldgevoelens, schaamte, hoofdpijn, extreme waakzaamheid, zelfmoordideeën,.... Uw vrouw kan volgens dit medisch attest als kwetsbaar persoon beschouwd worden omwille van haar symptomatologie. Er wordt in deze attesten vermeld dat uw vrouw in staat is om een interview af te leggen op het CGVS, maar zich in details verliest en verward is. Nergens uit deze rapport blijkt echter dat haar cognitieve geheugen dermate aangetast zou zijn dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens diverse gehoren mee te delen. Uit een analyse van haar gehoorverslagen blijkt daarenboven dat zij aangaande het asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Derhalve dient te worden opgemerkt dat voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet kunnen worden verklaard door desbetreffend psychotherapeutisch verslag. De beslissing werd bovendien niet enkel gebaseerd op inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw vrouw maar eveneens op inconsistenties tussen uw eigen verklaringen. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Jullie advocaat verwijst naar aanleiding van jullie verzoek tot internationale bescherming naar een volgens hem gelijkaardige zaak, waarbij de CCE op datum van 28 december 2017 bij arrest met nummer 197366 het vluchtelingenstatuut toekende aan de betrokkenen. In dit geval gaat het over een Tsjetsjeens koppel afkomstig uit Achkhoy Martan, die in 2007 valselijk beschuldigd werden van hulpverlening aan de rebellen. Na twee maand te zijn ondergedoken in Nazran vertrokken zij naar België waar ze op 19 december 2007 een verzoek tot internationale bescherming indienden. Na hun aankomst in België kregen zij drie zonen en een dochter. Zij ontvingen op 13 april 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de CCE werd bevestigd op 30 juli 2010. Op 23 augustus 2010 dienden zij voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 januari 2011 ontvingen zij opnieuw een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die wederom bevestigd werd door de CCE op 14 april 2011. Op 23 december 2015 dienden zij voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in die werd geweigerd op 25 maart 2016 door het CGVS. Op 4 januari 2016 dienden zij een verzoek tot internationale bescherming in op naam van twee van hun kinderen. Dit verzoek werd afgewezen op 29 april 2016. Verzoekers haalden tijdens hun laatste verzoek tot bescherming aan een vrees te hebben in Tsjetsjenië naar aanleiding van hun lang verblijf in het buitenland. De kinderen die in België geboren werden zouden moeilijkheden hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Gezien er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar hoe de verwestering van de kinderen een invloed zou hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië en gezien de informatie die hieromtrent werd toegevoegd aan het administratief dossier niet actueel was, vernietigde de CCE de beslissingen van het CGVS. Na vernietiging van de beslissingen voegde de advocaat van de verzoekers een vonnis toe, uitgereikt op 25 oktober 2014 waaruit bleek dat verzoeker ervan werd beschuldigd deelgenomen te hebben aan activiteiten van een gewapende groepering. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bleek dat niet al de Tsjetsjenen die terugkeren naar Tsjetsjenië na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het buitenland het risico lopen om geviséerd te worden door de autoriteiten. Enkel behoren tot een 'risicogroep' omwille van activiteiten of gebeurtenissen die plaatsvonden voor hun vertrek, omwille van het feit dat zij of één van hun naasten reële of veronderstelde banden zouden hebben (gehad) met de rebellen, omwille van het feit dat ze openlijk ingingen tegen het regime. De CCE oordeelde het geloofwaardig dat er een vonnis op basis van valse beschuldigingen tegen verzoekers werd uitgesproken in 2015 en oordeelde daarom dat zij tot deze risicogroep van terugkeerders behoorden. In dit geval dient opgemerkt te worden dat u niet tot deze risicogroep gerekend kan worden omdat u; géén duidelijke verklaringen kunt afleggen omtrent uw activiteiten tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog, u uw arrestatie en ontsnapping in het jaar 2000 niet aannemelijk kan maken, het evenmin geloofwaardig is dat u, indien u daadwerkelijk door de federale en/of Tsjetsjeense autoriteiten vervolgd zou worden omdat u verdacht werd van terrorisme, u nog

zolang zonder al te veel problemen in de Russische Federatie kon vertoeven, de feiten die gebeurden in 2010 en die aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek evenmin geloofwaardig werden geacht. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw vrouw en uw schoonmoeder eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van I.A. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Assyrische origine, geboren op (...) in Orsha (Wit-Rusland). U ging naar school tot de 11de klas. U volgde een opleiding tot schoenmaker en werkte in een schoenfabriek. U werkte nadien eveneens in cafés. In 1961 trouwde u met uw man B.K. (...). U woonde met uw man in Kislovodsk. Op 23 juli 1971 werd uw dochter M.M. (...) geboren (CGVS 16/17201B, O.V. 8.312.587). Uw man overleed toen u ongeveer 45 jaar was. U bleef alleen achter met uw dochter M. (...).

Uw dochter huwde in 1999 met uw schoonzoon A.M. (...) (CGVS 16/17201B, O.V. 8.312.587). Hij bood tijdens de Tsjetsjeense oorlogen hulp aan gewonden en werd daardoor vervolgd door de ordediensten. De laatste jaren voor uw vertrek leefde u in Tula bij uw dochter. A. (...) leefde daar ondergedoken. Marina werd verschillende keren geslagen en meegenomen door de politie. Uw oudste kleindochter werd ontvoerd door de politie omwille van de problemen van A. (...).

In de zomer van 2010 verliet uw schoonzoon A.M. (...) de Russische Federatie. Hij reisde naar Frankrijk en diende daar een verzoek tot internationale bescherming in.

In 2011 ging u naar Polen met uw kleinzoon Z. (...). U verbleef gedurende zes maand in Polen en diende hier een verzoek tot bescherming in.

Na uw vertrek brandde jullie huis in Tula af. M. (...) zou op dat moment nog in Tula zijn geweest. Later verliet ook zij de Russische Federatie, waarna ze naar Frankrijk reisde en daar eveneens een verzoek tot internationale bescherming indiende. De verzoeken van uw schoonzoon en dochter werden geweigerd. Na een verblijf van zes maand in Polen reisde u samen met uw kleinzoon naar Frankrijk en diende u hier zelf een verzoek tot internationale bescherming in, dat eveneens werd geweigerd.

Na deze negatieve beslissingen, besliste uw schoonzoon A. (...) dat u en uw kleinzoon moesten terugkeren naar Polen. Op 9 mei 2016 werden u en uw kleinzoon onderweg in Duitsland opgepakt door politieagenten. Jullie werden drie dagen lang vastgehouden. Daarna werd u naar een ander centrum gebracht. U diende een verzoek tot internationale bescherming in. U verbleef een jaar in Duitsland en had daar ook uw interview. Toen u hoorde dat uw dochter en schoonzoon in België verbleven reisde u naar hier. U kwam toe in België in mei 2017 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 2 juni 2017. Uw kleinzoon Z. (...) verblijft nog steeds in Duitsland.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u een oud paspoort voor, geldig van 1993 tot 1998 en een medisch attest, opgesteld in Frankrijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uzelf verklaarde bij aanvang van uw gehoor op het CGVS dat u veel stress had en zich een beetje ziek voelde (CGVS A. (...) p. 2). Er werd u verteld dat u steeds om een pauze mocht vragen indien u zich niet slecht voelde (CGVS A. (...) p. 2). Doorheen het gehoor op het CGVS werd eveneens bemerkt dat u vaak emotioneel werd als uw familie ter sprake kwam. Er werd tijdens uw gehoor echter gepauzeerd en u kreeg telkens tijd en ruimte toen u het moeilijk had.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw schoonzoon A.M. (...) (CGVS 16/17201B, O.V. 8.312.587) (CGVS A. (...) p. 6-7). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming is het CGVS overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan in uw hoofde dezelfde beslissing worden genomen.

Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar de Russische Federatie gearresteerd en gedood te worden. U was actief als strijder in de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog. U werd in het jaar 2000 aangehouden door de Russische autoriteiten, maar u kon ontsnappen toen rebellen uw gevangentransport aanvielen (CGVS A. (...) I p. 3). U verklaarde dat u na uw ontsnapping als terrorist werd geclassificeerd; er zouden bij uw ontsnapping immers slachtoffers en misschien zelfs doden aan federale kant zijn gevallen (CGVS A. (...) I p. 3-4, 12). Indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie zou u tevens in handen vallen van Kadyrov omdat u zich niet bij hem aansloot en u deelnam aan bepaalde acties (CGVS A. (...) I p. 11-12).

U kan echter niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico tot het lijden van ernstige schade zou dienen te vrezen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid kunt geven omtrent uw precieze rol tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zowel tijdens de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlog actief bent geweest. Tijdens de eerste oorlog hield u zich bezig met het transport van gewonden, het leveren van voedsel, medicatie, wapens,... Tijdens de tweede oorlog was u deel van de groep van Amin Tajsomov. Jullie groep zou de stad Grozny en het treinstation hebben verdedigd (CGVS A. (...) I p. 7-9). Het is echter zeer opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw iets over deze activiteiten vermeldde tijdens jullie eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de documenten die werden doorgestuurd door de Franse asielinstanties, die werden toegevoegd aan uw administratief dossier, bleek evenmin dat u actief was tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Hier werd enkel gesteld dat u verantwoordelijk was voor het transport van gewonden tijdens de eerste oorlog. Verder was de weigeringsbeslissing van Frankrijk onder andere gebaseerd op het feit dat u er niet in slaagde duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de motieven van uw vervolging, nl. u kon niet aannemelijk maken dat u ervan verdacht zou worden tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog banden te hebben gehad met de rebellen gezien uit de informatie in uw dossier bleek dat u in de periode van de Tweede Tsjetsjeense oorlog in Grozny woonde en werkte als mecanicien, zonder aan te tonen dat u betrokken was bij enige activiteiten van de rebellen (arrest van ‘Cour nationale du droit d’asile, op 24/4/2012 onv A.M. (...)). Het is echter niet geloofwaardig dat, indien u werkelijk opgepakt werd omwille van uw activiteiten tijdens de tweede oorlog en u werkelijk Kadyrov zou vrezen omwille van uw deelname aan bepaalde acties, u deze feiten niet verteld zou hebben tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk. Uw inconsistente verklaringen omtrent uw precieze activiteiten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u opgepakt zou zijn geweest in het jaar 2000, dat u toen kon ontsnappen en omwille van uw ontsnapping tot op heden gezocht zou worden door de autoriteiten.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw arrestatie en ontsnapping in 2000. Zo verklaarde u tijdens uw gehoren op het CGVS dat u ongeveer twee weken werd vastgehouden (CGVS vragenlijst nr. 3.1, CGVS A. (...) I p. 13). Eén van uw bewakers bleek een studiegenoot van u te zijn, die u hielp bij uw ontsnapping en hiervoor geld kreeg. Er werd een hinderlaag gelegd toen u getransporteerd werd zo zou u zijn kunnen ontsnappen (CGVS A. (...) I p. 11). Uit de documenten die de Franse asielinstanties overmaakten aan het CGVS bleek echter een ander relaas. Zo bleek dat u in het voorjaar van 2000 werd opgepakt en ondervraagd en 's nachts bevrijd werd door een vriend (‘décision de rejet d’une demande d’asile’, 10/01/2011, M.A. (...)). Uit de verklaringen die uw vrouw aflegde in Frankrijk bleek dat u na uw arrestatie slechts 24 uur zou hebben vastgezeten en dat u uw vrijheid terug kreeg in ruil voor een financiële compensatie (arrest ‘cour nationale du droit d’asile, 11/3/2014). Deze tegenstrijdigheden zijn uiterst zwaarwichtige elementen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Deze arrestatie in 2000 is immers een sleutelmoment in uw relaas, gezien u hiernaar ook elders tijdens uw gehoor verwijst. U beweerde immers na uw ontsnapping als terrorist te zijn geclassificeerd. Het feit dat u zou zijn gevangengenomen en nadien ontsnapt zou de reden zijn geweest van al uw latere problemen (CGVS A. (...) I p. 3-4, 12). Het is dan ook ongeloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gekend in de Russische Federatie die zulke grote consequenties hadden op de rest van uw leven daar, u hierover zulke tegenstrijdige verklaringen over zou afleggen in Frankrijk en in België. Deze inconsistenties met

betrekking tot uw vrijlating en de duur van uw vasthouding doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet wist of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Er zouden sinds uw verblijf in Tula wel oproepen tot gehoor naar u gestuurd worden. U verklaarde zelf dat u werd opgeroepen naar het parket en dat de reden hiervan nooit werd uitgelegd (CGVS A. (...) I p. 3). Indien u daadwerkelijk ontsnapt was in 2000 en daardoor vreesde als terrorist te worden beschouwd, kan echter wel van u worden verwacht dat u alles wat in uw macht lag zou hebben gedaan om uit te vinden of u daadwerkelijk werd opgespoord of niet. Het feit dat u na uw ontsnapping in 2000 nog tien jaar in de Russische Federatie heeft gewoond, zonder te weten of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient eveneens gewezen te worden op het feit dat u nog officiële documenten werden toegekend nadat u Tsjetsjenië was ontvlucht. Zo legde u uw rijbewijs voor dat werd uitgegeven op 23 oktober 2004. U verklaarde hieromtrent dat u overal kennissen had in de Russische Federatie. U had aan iemand van de wegpolitie gevraagd voor u een attest op te stellen met daarin de vraag een duplicaat van uw rijbewijs op te maken. Met dit attest zou u naar een rijsschool zijn gegaan. Deze rijsschool zou uw rijbewijs voor u hebben geregeld (CGVS A. (...) II p. 3-4). U verklaarde dat de wegenpolitie niets met binnenlandse zaken te maken had. Het is echter zeer opmerkelijk dat u nog officiële documenten zou kunnen verkrijgen indien u daadwerkelijk door de federale of Tsjetsjeense autoriteiten officieel zou zijn gezocht. Verder legde u uw interne paspoort voor, waaruit blijkt dat u op 27/8/1999 werd ingeschreven in Stavropol, op 2/11/2004 werd uitgeschreven uit Stavropol en op 22/7/2005 werd ingeschreven in Tula, in Oktjaberski. Dit was het adres waar M. (...) eveneens gedomicilieerd was en waar zij en haar moeder en de kinderen woonden (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uw vrouw verklaarde dat jullie dit huis kochten en het onmogelijk was om je elders te domiciliëren (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uzelf verklaarde dat de papieren op naam van uw vrouw werden opgemaakt. Het immobiliënkantoor zou uw propiska voor u in orde hebben gemaakt, uzelf zou hier niets mee te maken hebben. U zou eveneens een tijdelijke registratie in het dorp Leninski in Tula hebben gehad, die echter nergens bleek uit uw documenten (CGVS A. (...) II p. 5). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk gezocht werd en beschouwd werd als terrorist door de Tsjetsjeense en of federale regering, u zich zonder al te veel problemen zou kunnen registreren als voortvluchtige in Tula, en dat u – indien u daar toch in geslaagd zou zijn geweest, u pas na vijf jaar daar problemen zou hebben gekend in Tula. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden.

Verder dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de manier waarop u Rusland zou hebben verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ op 6 september 2016 dat u begin augustus 2010 Tula verliet en eerst per trein naar Wit-Rusland reisde. In Brest verbleef u bij enkele kennissen. Vanuit Brest reisde u verder per vrachtwagen naar Frankrijk (zie DVZ verklaringen p. 13 nr. 37 en 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' op 8 november 2016). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u niet met de trein had gereisd tijdens uw reis van Rusland naar Europa. U vertelde spontaan dat het voor het kopen van een treinticket noodzakelijk is om uw paspoort voor te leggen. Met bepaalde vervoersmiddelen kon dit vermeden worden: daarom zou u hebben geprobeerd om met de bus tot in Oekraïne te reizen. U zou de grens met Oekraïne zijn overgestoken met behulp van een taxichauffeur (CGVS A. (...) I p. 10). Gezien u zelf aanhaalde dat u voor de aankoop van een treinticket uw paspoort dient voor te leggen is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde met de trein vanuit Tula naar Brest te zijn gereisd. Deze inconsistente verklaringen omtrent uw reisroute doen het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid spreekt over de manier waarop u naar Frankrijk bent gereisd en dat u eveneens probeert te verdoezelen dat u met uw paspoort binnen de Russische Federatie kon reizen. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw vrouw over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor jullie vertrek in 2010 evenmin overtuigen.

Zo dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen over de invallen bij u thuis en over de huiszoekingen vaag en inconsistent waren. Uzelf verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee maand voor uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS A. (...) I p. 21). Gevraagd hoe vaak er mensen bij u thuis langskwamen verklaarde u "Dat kan ik niet weten, één of twee keer, zijn ze gekomen. Dat kan ik niet weten (...)." Toen u gevraagd werd of u geïnformeerd had (bij uw vrouw) hoe vaak er mensen bij u thuis langs kwamen antwoordde u "Als ik eerlijk antwoord niet, ze vertelt het toch, ik hoef het niet te vragen" U zou te weten zijn gekomen dat de eerste huiszoeking had plaats gevonden de dag

zelf. U zou M. (...) 's avonds hebben ontmoet in de buurt van E. (...) 's karateschool en zij zou u toen over de eerste huiszoeking hebben verteld (CGVS A. (...) I p. 21). Uw vrouw legde echter andere verklaringen af. Zij verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee jaar voor uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS M. (...) I p. 6). Ze vertelde dat er een keer of vijf mensen langskwamen toen jullie in Tula woonden, meer bepaald één keer na uw vertrek en vier keer voor uw vertrek (CGVS M. (...) I p. 5). Toen zij gevraagd werd of zij u vertelde over de invallen bij jullie thuis verklaarde ze: "Dat ze kwamen, natuurlijk. Hij wist dat. (...) Ik vertelde hem niet de details wat ze thuis uitstaken, ik vertelde enkel dat men was langs geweest om te controleren waar hij is (...)." (CGVS M. (...) I p. 5-6). Zij vertelde dat ze u op de hoogte bracht van de eerste huiszoeking de dag nadat deze had plaatsgevonden. Zij zou naar uw werk zijn geweest en daar met u hebben gesproken (CGVS M. (...) I p. 6). Wanneer uw vrouw geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal huiszoekingen dat had plaatsgevonden, verklaarde ze dat "huiszoeking" slechts een begrip is en dat zij u gewoon vertelde dat men langs kwam om naar u te vragen (CGVS M. (...) I p. 8). Deze verklaring volstaat niet. Uzelf werd immers niet specifiek gevraagd hoeveel huiszoekingen er hadden plaatsgevonden, maar wel hoe vaak ze bij u thuis waren langs geweest (CGVS A. (...) I p. 21). Deze uitleg volstaat dan ook niet voor het verklaren van opgemerkte discrepantie. Toen M. (...) geconfronteerd werd met jullie inconsistente verklaringen wat betreft de manier waarop zij u op de hoogte zou hebben gebracht van de eerste huiszoeking verklaarde zij dat het misschien niet ging om de eerste huiszoeking, dat er al veel tijd voorbij was en dat ze zich niet herinnerde dat ze u verteld had over de huiszoeking in de buurt van de school (CGVS M. (...) I p. 8). Deze uitleg volstaat evenmin. Gezien het hier gaat om de eerste huiszoeking in Tula, waarbij er naar u werd gezocht, kan dan ook verwacht worden dat niet alleen deze gebeurtenis, maar ook het gesprek dat u en uw vrouw hierover zouden hebben gehad enige indruk op jullie beiden zou hebben achterlaten. Hieruit bleek immers duidelijk dat u werd gezocht door de overheid en dat ze u op het spoor waren. Het feit dat jullie dergelijke inconsistente verklaringen aflegden over de verschillende huiszoekingen die er zouden zijn geweest, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder kan worden vastgesteld dat u en uw vrouw er evenmin in slaagden consistente verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen tijdens de laatste periode voor uw vertrek. Zo verklaarde u dat nooit meer naar huis zou zijn gegaan nadat u zag dat uw zoon in dezelfde club als B. (...) zat. De eerste gedachte die u na deze ontdekking in uw hoofd kreeg was om te vertrekken uit Tula (CGVS A. (...) I p. 19). U verklaarde dat zelfs de bureu u nooit thuis hadden gezien (CGVS A. (...) I p. 19). De huiszoekingen zouden pas na deze ontdekking hebben plaatsgevonden (CGVS A. (...) I p. 19). Uw vrouw verklaarde echter dat u na de huiszoeking nog risico's nam door thuis langs te komen. U zou uw gezin willen zien en zij kon niet iedereen tot bij u brengen. U zou echter niet zijn blijven slapen en zij zou u gevraagd hebben uw bezoeken tot het minimum te beperken omdat ze schrik had dat de bureu u zouden zien. U nam echter wel het risico om langs te komen (CGVS M. (...) I p. 7). Er kan echter van jullie verwacht worden dat jullie consistente verklaringen zouden afleggen over deze periode vlak voor jullie vertrek. Het feit dat jullie hier niet in slagen zet de geloofwaardigheid van jullie relaas op de helling. De verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie dochter is verdwenen kunnen evenmin overtuigen. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het nieuws dat jullie al dan niet van jullie dochter zouden hebben vernomen en over het verband tussen haar verdwijning van en jullie eerdere problemen. Uzelf verklaarde dat uw dochter M. (...) er niet meer was toen uw vrouw haar 's avonds ging ophalen aan school. Dit gebeurde in 2010. Hierna zouden jullie nooit meer iets van haar hebben gehoord (CGVS I A. (...) p. 21). Uw vrouw legde hierover echter andere verklaringen af. Zij is ervan overtuigd dat jullie dochter niet meer in leven is. Zij vertelde dat u in het opvangcentrum aan het bellen was onder een openstaand raam. Zij zou een gesprek hebben afgeluisterd waarin u vertelde over iemand die in vreselijke toestand was terug gevonden en die enkel door de familie kon worden begraven. Toen u terug binnen kwam en zij u confronteerde met wat ze had gehoord, zou u volgens de verklaringen van uw vrouw gezegd hebben dat het niet over jullie dochter, maar over iemand anders ging. Toen uw vrouw werd gevraagd waarom ze zo zeker was dat het gesprek over haar dochter ging, verklaarde ze dat ze dat wist gezien u geen andere familieleden heeft over wie u op een dergelijke manier kon spreken (CGVS I M. (...) p. 3, 7-8). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw vrouw verschillende verklaringen afleggen omtrent het lot van uw dochter. Jullie verklaringen omtrent de reden van de verdwijning van jullie dochter waren evenmin consistent. Zo verklaarde u slechts te kunnen raden of gissen door wie M. (...) werd meegenomen, u zou verschillende gedachten over haar verdwijning hebben, van goede tot slechte. U zou niet weten of de verdwijning van M. (...) te maken heeft met jullie eerdere problemen. Aanvankelijk dacht u aan de Tsjetsjeense traditie waarbij meisjes ontvoerd worden om te trouwen, achteraf kwam het idee bij u op dat haar verdwijning misschien iets te maken had met uw problemen. U verklaarde echter nog altijd geen antwoord te hebben gekregen op de reden waarom (CGVS A. (...) I p. 22). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat ze meer dan zeker was dat de verdwijning van jullie dochter iets te maken had met het feit dat u werd gezocht. Zo verklaarde zij

dat ze werd uitgelachten toen zij naar het politiebureau ging om de verdwijning van jullie dochter aan te geven. Ze wisten op het politiekantoor dat u werd gezocht en vertelden haar dat al jullie kinderen één voor één zouden verdwijnen indien zij zou blijven zwijgen over uw verblijfplaats (CGVS M. (...) I p. 4). Ze verklaarde dat het geen toeval was dat de politie haar waarschuwde voor het lot van haar andere kinderen indien ze zou blijven zwijgen. Zij zou tegen u hebben gezegd wat in het politiekantoor was gezegd geweest. U zou hierop hebben gerepliceerd dat ze aan het leven van jullie twee andere kinderen moest denken en moest vertrekken (CGVS M. (...) I p. 7). Ook tijdens haar tweede gehoor op het CGVS herhaalde M. (...) dat jullie dochter er niet meer is omwille van uw problemen (CGVS M. (...) II p. 5). Het is dan ook erg opmerkelijk dat u en uw vrouw er zo een verschillende mening op nahouden. Terwijl uw vrouw ervan overtuigd is dat de verdwijning van uw dochter iets te maken heeft met jullie eerdere problemen, blijkt u geen antwoord op deze vraag te hebben. Jullie kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat uw dochter effectief verdween in de door jullie beschreven omstandigheden.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw schoonmoeder A. (...) aanhaalde dat na haar vertrek jullie huis in Tula in brand werd gestoken door dezelfde mensen die jullie vervolgden (CGVS A. (...) p. 8). M. (...) verklaarde echter dat haar moeder vaak dingen zelf verzong en dat er nooit vanuit gegaan kan worden dat wat ze vertelt echt gebeurde (CGVS M. (...) II p. 9). Uzelf verklaarde dat er nooit een brand in jullie huis heeft gewoed. De omheining van de burens zou echter wel zijn afgebrand (CGVS A. (...) II p. 7), waardoor het lijkt of de verklaringen van uw schoonmoeder berustten op een misverstand.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Het interne paspoort van u en uw vrouw M. (...) en de geboorteakte van M. (...) bevatten persoonsgegevens en gegevens betreffende uw woonplaats, die reeds eerder werden besproken. Van het reispaspoort van M. (...) en van uw zoon E. (...) legden jullie slechts een kopie van de eerste pagina voor, waardoor de informatie die uit deze documenten blijkt eerder beperkt is.

U legde eveneens twee certificaten die aantonen dat uw kinderen E. (...) en M. (...) naar school gaan in België. Deze documenten zeggen echter niets over uw mogelijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar de Russische Federatie.

Verder legden u nog vier getuigenissen voor die uw problemen in de Russische Federatie dienen aan te tonen. Zo legde u een getuigenis voor van een zekere P.K. (...), die u leerde kennen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog toen u haar gewonde neef vervoerde. U legde eveneens een getuigenis neer van uw buur B.B.V. (...), die verklaart hoe hij zag dat u van huis werd meegenomen in het jaar 1995. N.P.J. (...), inwoner van Tula, verklaarde bevriend te zijn met uw vrouw. Ze bevestigde dat u problemen met de politie zou hebben, dat uw zoon en M. (...) regelmatig aangevallen werden en dat uw dochter M. (...) in de herfst van 2010 verdween. Uw voormalige werknemer V.N.T. (...) verklaarde dat hij u werk gaf, gezien u officieel geen werk kon vinden. Hij verklaarde dat u problemen had met de politie en dat uw vrouw werd gehospitaliseerd nadat ze op straat werd aangevallen. Hij bevestigde eveneens dat uw kinderen op school en op straat constant in de problemen kwamen omwille van hun origine en dat M. (...) hem in oktober 2010 telefoneerde om haar te helpen bij de zoektocht van uw dochter. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat een verzoek tot bescherming in de eerste plaats wordt beoordeeld op basis van de verklaringen die verzoeker zelf aflegt. Er wordt eerst en vooral gekeken of de verzoeker in kwestie erin slaagt coherente, gedetailleerde en duidelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn profiel, activiteiten en vervolgingsfeiten. U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog actief was en hierdoor problemen heeft gekend. Deze getuigenissen veranderen daar niets aan. De bewijswaarde van de getuigenissen van uw vier kennissen is daarenboven beperkt, gezien dit geen objectieve bronnen zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van N. (...) noch van V. (...) wat voor problemen u met de politie zou hebben gehad, noch waarom u problemen met de politie zou hebben gehad. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat deze getuigenissen aantonen dat u in Rusland gezocht werd omwille van uw ontsnapping in 2000.

Verder legt u een oproeping voor op uw naam. U moest op 6 oktober 2015 verschijnen op het regionaal kantoor van Binnenlandse Zaken in Tula. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u het originele document hiervan niet voorlegt, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Het is bovendien opmerkelijk dat op deze oproeping de datum waarop het document werd opgesteld en de datum en de manier waarop u het document werden bezorgd niet werd ingevuld. Uw vrouw verklaarde dat er in het verleden convocaties op uw naam kwamen waarop u niet inging (CGVS M. (...) I p. 5). Uzelf verklaarde dat er nog steeds convocaties in Tula toekomen (CGVS A. (...) I p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw eerdere problemen met de autoriteiten in de Russische Federatie ongeloofwaardig werden geacht. Documenten hebben daarenboven slechts een ondersteunende bewijswaarde en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat het in de Russische Federatie, en meer bepaald in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is tegen betaling talrijke documenten te verkrijgen, wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

U legde eveneens een artikel voor uit de Russische strafwet (Art. 78 uit de Russische strafwet). Met dit artikel wilt u aantonen dat de zaak waarvan u beschuldigd werd niet verjaart. U verklaarde dat de verjaringstermijn bij kleine misdaden bestaat en dat deze bij ernstige misdaden 15 jaar is, op voorwaarde dat je verschijnt wanneer je opgeroepen wordt door de rechtbank en alles naleeft (CGVS Artur I p. 3). Zoals reeds eerder gezegd kan echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat u sinds het jaar 2000 door de Russische autoriteiten gezocht werd. Dit artikel vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging te herstellen.

Verder legde uzelf een medisch attest voor opgesteld op 27/10/2011 in Frankrijk. In dit attest wordt het litteken op uw linkerhand beschreven. In dit attest wordt eveneens gesteld dat dit litteken te wijten valt aan een verwonding die u opliep met een mes tijdens een ondervraging in Tsjetsjenië in het jaar 2000. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat dit attest zeer summier en bondig is. Nergens uit dit attest blijkt waarop deze conclusies zijn gebaseerd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hoewel een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen afgaand op de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en op zijn eigen bevindingen omtrent de ernst en de plaats van de verwondingen, hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze verwondingen werden opgelopen. Dit attest vormt aldus geen bewijs dat uw littekens een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten in 2000.

Uw vrouw legde verder nog enkele medisch attesten voor. Eén van deze attesten werd opgesteld door psychiater O.L. (...) van de Clinique Notre-Dame des Anges op 12/03/2018. Uit dit attest blijkt dat uw vrouw sinds 27/11/2017 regelmatig op consultatie komt en dat zij aan ernstige posttraumatisch stress lijdt. Nergens uit dit attest blijkt echter op basis van welke bevindingen deze conclusie werd gesteld, noch wat voor consequenties deze vaststellingen voor uw vrouw hebben. Zij legde eveneens twee attesten voor, opgesteld op 28/12/2017 en op 07/07/2018 door klinisch psychologe N.K.K. (...). In deze attesten wordt gesteld dat uw vrouw sinds augustus 2017 opgevolgd wordt in het medisch centrum van Bierset. Zij vertoont ernstige depressieve symptomen, zoals nachtmerries, slapeloosheid, stress, angst, concentratiestoornissen, schuldgevoelens, schaamte, hoofdpijn, extreme waakzaamheid, zelfmoordideeën,.... Uw vrouw kan volgens dit medisch attest als kwetsbaar persoon beschouwd worden omwille van haar symptomatologie. Er wordt in deze attesten vermeld dat uw vrouw in staat is om een interview af te leggen op het CGVS, maar zich in details verliest en verward is. Nergens uit deze rapport blijkt echter dat haar cognitieve geheugen dermate aangetast zou zijn dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens diverse gehoren mee te delen. Uit een analyse van haar gehoorverslagen blijkt daarenboven dat zij aangaande het asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Derhalve dient te worden opgemerkt dat voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet kunnen worden verklaard door desbetreffend psychotherapeutisch verslag. De beslissing werd bovendien niet enkel gebaseerd op inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw vrouw maar eveneens op inconsistenties tussen uw eigen verklaringen. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere

appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Jullie advocaat verwijst naar aanleiding van jullie verzoek tot internationale bescherming naar een volgens hem gelijkaardige zaak, waarbij de CCE op datum van 28 december 2017 bij arrest met nummer 197366 het vluchtelingenstatuut toekende aan de betrokkenen. In dit geval gaat het over een Tsjetsjeens koppel afkomstig uit Achkhoy Martan, die in 2007 valselyk beschuldigd werden van hulpverlening aan de rebellen. Na twee maand te zijn ondergedoken in Nazran vertrokken zij naar België waar ze op 19 december 2007 een verzoek tot internationale bescherming indienden. Na hun aankomst in België kregen zij drie zonen en een dochter. Zij ontvingen op 13 april 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de CCE werd bevestigd op 30 juli 2010. Op 23 augustus 2010 dienden zij voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 januari 2011 ontvingen zij opnieuw een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die wederom bevestigd werd door de CCE op 14 april 2011. Op 23 december 2015 dienden zij voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in die werd geweigerd op 25 maart 2016 door het CGVS. Op 4 januari 2016 dienden zij een verzoek tot internationale bescherming in op naam van twee van hun kinderen. Dit verzoek werd afgewezen op 29 april 2016. Verzoekers haalden tijdens hun laatste verzoek tot bescherming aan een vrees te hebben in Tsjetsjenië naar aanleiding van hun lang verblijf in het buitenland. De kinderen die in België geboren werden zouden moeilijkheden hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Gezien er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar hoe de verwestering van de kinderen een invloed zou hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië en gezien de informatie die hieromtrent werd toegevoegd aan het administratief dossier niet actueel was, vernietigde de CCE de beslissingen van het CGVS. Na vernietiging van de beslissingen voegde de advocaat van de verzoekers een vonnis toe, uitgereikt op 25 oktober 2014 waaruit bleek dat verzoeker ervan werd beschuldigd deelgenomen te hebben aan activiteiten van een gewapende groepering. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bleek dat niet al de Tsjetsjenen die terugkeren naar Tsjetsjenië na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het buitenland het risico lopen om gevisieerd te worden door de autoriteiten. Enkel behoren tot een 'risicogroep' omwille van activiteiten of gebeurtenissen die plaatsvonden voor hun vertrek, omwille van het feit dat zij of één van hun naasten reële of veronderstelde banden zouden hebben (gehad) met de rebellen, omwille van het feit dat ze openlijk ingingen tegen het regime. De CCE oordeelde het geloofwaardig dat er een vonnis op basis van valse beschuldigingen tegen verzoekers werd uitgesproken in 2015 en oordeelde daarom dat zij tot deze risicogroep van terugkeerders behoorden. In dit geval dient opgemerkt te worden dat u niet tot deze risicogroep gerekend kan worden omdat u; géén duidelijke verklaringen kunt afleggen omtrent uw activiteiten tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog, u uw arrestatie en ontsnapping in het jaar 2000 niet aannemelijk kan maken, het evenmin geloofwaardig is dat u, indien u daadwerkelijk door de federale en/of Tsjetsjeense autoriteiten vervolgd zou worden omdat u verdacht werd van terrorisme, u nog zolang zonder al te veel problemen in de Russische Federatie kon vertoeven, de feiten die gebeurden in 2010 en die aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek evenmin geloofwaardig werden geacht. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw vrouw en uw schoonmoeder eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

U verklaarde tevens niet naar Rusland te kunnen terugkeren omdat u nergens had om naar toe te gaan. Oude vrouwen zouden er op straat sterven en hun pensioenen zouden worden gestolen. U heeft niemand meer in Rusland en zou door en door ziek zijn (CGVS A. (...) p. 7). U zou problemen met uw hart en uw bloeddruk hebben (CGVS A. (...) p. 2). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw dochter M. (...) en uw schoonzoon A. (...), die momenteel bij u in België verblijven, niet werd geoordeeld dat zij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade zouden dienen te vrezen bij terugkeer naar Rusland. In principe kan er dan ook van hen verwacht worden dat zij naar de Russische Federatie zouden terugkeren, waardoor u wel degelijk over een netwerk ter plaatse zou beschikken. Wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te worden verwezen naar de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de Minister of zijn gemachtigde.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande beslissing. Uw interne paspoort bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. In het medisch attest dat u voorlegde en dat werd opgesteld in Frankrijk, wordt enkel gesteld dat u problemen zou hebben met uw linkerbeen. Uzelf verklaarde dat u in Frankrijk een beroerte had en daardoor voor de helft verlamd was (CGVS A. (...) p. 6). Nergens in dit attest wordt gesproken over enige spraak-, oriëntatie- of geheugenproblemen. Dit attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste en tevens enig middel op *"de schending van artikel 1ste, afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 57/6 §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang, het verblijf, de vesting en de verwijdering van de vreemdelingen, en van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming en van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals het beginsel van nauwkeurigheid en voorzorg en van behoorlijk bestuur"*.

Verzoekende partijen geven aan dat in Frankrijk niet de waarheid werd verteld. Dit gebeurde op aanraden van een vriend. Er werd aangeraden om de waarheid af te zwakken zodat men verzoeker bij een terugkeer naar Tsjetsjenië niet zou kunnen verwijten dat hij alles uitlegde. Daarna begreep verzoeker dat hij slecht gehandeld had. Verzoeker diende dan een tweede asielaanvraag in doch deze werd verworpen zonder dat hij werd gehoord. Ook in de huidige aanvraag verwerpt verweerder alle fundamentele elementen omdat verzoeker deze in Frankrijk niet vermeldde. Verweerder grondt de beslissing op de ongeloofwaardigheid van een feit om tot de ongeloofwaardigheid van andere feiten te besluiten. Zo worden bijvoorbeeld alle documenten verworpen omdat het verhaal van verzoeker als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Volgens verzoekende partijen is het niet houdbaar om hun verhaal als ongeloofwaardig te beschouwen omdat dit verschilt van het verhaal dat in Frankrijk werd gegeven.

Over de verweten tegenstrijdigheid omtrent het aantal huiszoekingen, wijzen verzoekende partijen erop dat verzoekers echtgenote aangaf dat verzoeker reeds naar Frankrijk vertrokken was toen deze plaatsvonden. De vrouw van verzoeker gaf hem niet alle datums omdat zij schrik had dat verzoeker zou terugkeren. Zij leefde er met haar kinderen en verzoeker zou zijn teruggekeerd indien hij op de hoogte was. Zij zweeg liever en vertelde niets.

Verzoekende partijen benadrukken verder dat verzoeker in werkelijkheid verklaarde dat hij niet meer terugkeerde naar huis en er vooral niet meer sliep. Verder voegde hij toe dat de burens hem nooit zagen en dat hij nog contacten had met zijn familie. Impliciet blijkt dus uit zijn verklaringen dat hij gedurende de dag nog wel terugkeerde naar zijn eigen huis. Dit werd bevestigd door verzoekers echtgenote.

Aangaande de reden voor de ontvoering van verzoekers dochter, stellen verzoekende partijen dat verzoekers echtgenote met verzoeker niet sprak over wat er gebeurde tijdens haar ondervragingen door de autoriteiten. Tijdens deze ondervragingen werd haar gezegd dat haar man hetzelfde lot zou ondergaan als haar dochter. Verzoeker was op het ogenblik van de ontvoering en de ondervragingen reeds in het buitenland.

Verzoekende partijen wijzen erop dat verzoeker meermaals uitgebreid werd gehoord, dat hij alle vragen beantwoordde en dat er geen tegenstrijdigheden werden opgemerkt. Hij gaf veel informatie en legde documenten neer. Verzoekende partijen vervolgen:

"Dat al deze elementen opzij gezet zijn omdat de woorden van verzoeker niet geloofwaardig beschouwd werden.

Dat deze nochtans niet aan de Franse rechtsmacht aangeboden werden.

Dat nochtans, de rechtspraak van de rechtsmacht alhier duidelijk vermeldt dat het noodzakelijk is de medische getuigschriften in aanmerking te nemen.

Dat tegenpartij dus deze niet opzij kon zetten met als reden dat zij de woorden van verzoeker niet als geloofwaardig beschouwd had.

Dat heel duidelijk, tegenpartij het dossier niet ernstig behandeld heeft, zich alleen berustend op het feit dat Frankrijk de asielaanvraag van verzoeker niet ingewilligd had."

2.2. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog een aantal documenten en informatie bij het verzoekschrift. Zij voorzien deze niet van een inventaris en duiden evenmin wat zij met deze stukken wensen aan te tonen. Het gaat om een psychologisch attest van 28 juni 2019 op naam van M.M. (bijlage 2), medische attesten van 6 juni 2010, 18 november 2010 en april 2011 op naam van M.M., de vertalingen van een aantal getuigenissen, met name deze van een zekere V.B.B., van ene A.P.K., van een zekere T.V.N. en van de genaamde J.N.P. (bijlage 3) informatie over de (mensenrechten)situatie in Tsjetsjenië (bijlagen 4-6) en informatie over gearrangeerde huwelijken (bijlage 8).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen duiden niet hoe artikel 57/6, § 3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dat bepaalt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren, *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen aanvechten noch betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat aan de bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster op passende wijze werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekende partijen werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige aangevoerde elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekende partijen stellen hun land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van het verleden van verzoeker.

Te dezen wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid kunt geven omtrent uw precieze rol tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zowel tijdens de eerste als de tweede Tsjetsjeense oorlog actief bent geweest. Tijdens de eerste oorlog hield u zich bezig met het transport van gewonden, het leveren van voedsel, medicatie, wapens,... Tijdens de tweede oorlog was u deel van de groep van Amin Tajsomov. Jullie groep zou de stad Grozny en het treinstation hebben verdedigd (CGVS A. (...) I p. 7-9). Het is echter zeer opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw iets over deze activiteiten vermeldde tijdens jullie eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de documenten die werden doorgestuurd door de Franse asielinstanties, die werden toegevoegd aan uw

administratief dossier, bleek evenmin dat u actief was tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog. Hier werd enkel gesteld dat u verantwoordelijk was voor het transport van gewonden tijdens de eerste oorlog. Verder was de weigeringsbeslissing van Frankrijk onder andere gebaseerd op het feit dat u er niet in slaagde duidelijke en coherente verklaringen af te leggen omtrent de motieven van uw vervolging, nl. u kon niet aannemelijk maken dat u ervan verdacht zou worden tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog banden te hebben gehad met de rebellen gezien uit de informatie in uw dossier bleek dat u in de periode van de Tweede Tsjetsjeense oorlog in Grozny woonde en werkte als mecanicien, zonder aan te tonen dat u betrokken was bij enige activiteiten van de rebellen (arrest van 'Cour nationale du droit d'asile, op 24/4/2012 onv A.M. (...)). Het is echter niet geloofwaardig dat, indien u werkelijk opgepakt werd omwille van uw activiteiten tijdens de tweede oorlog en u werkelijk Kadyrov zou vrezen omwille van uw deelname aan bepaalde acties, u deze feiten niet verteld zou hebben tijdens uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk. Uw inconsistente verklaringen omtrent uw precieze activiteiten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten tweede dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat u opgepakt zou zijn geweest in het jaar 2000, dat u toen kon ontsnappen en omwille van uw ontsnapping tot op heden gezocht zou worden door de autoriteiten.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent uw arrestatie en ontsnapping in 2000. Zo verklaarde u tijdens uw gehoren op het CGVS dat u ongeveer twee weken werd vastgehouden (CGVS vragenlijst nr. 3.1, CGVS A. (...) I p. 13). Eén van uw bewakers bleek een studiegenoot van u te zijn, die u hielp bij uw ontsnapping en hiervoor geld kreeg. Er werd een hinderlaag gelegd toen u getransporteerd werd zo zou u zijn kunnen ontsnappen (CGVS A. (...) I p. 11). Uit de documenten die de Franse asielinstanties overmaakten aan het CGVS bleek echter een ander relaas. Zo bleek dat u in het voorjaar van 2000 werd opgepakt en ondervraagd en 's nachts bevrijd werd door een vriend ('décision de rejet d'une demande d'asile', 10/01/2011, M.A. (...)). Uit de verklaringen die uw vrouw aflegde in Frankrijk bleek dat u na uw arrestatie slechts 24 uur zou hebben vastgezeten en dat u uw vrijheid terug kreeg in ruil voor een financiële compensatie (arrest 'cour nationale du droit d'asile, 11/3/2014). Deze tegenstrijdigheden zijn uiterst zwaarwichtige elementen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Deze arrestatie in 2000 is immers een sleutelmoment in uw relaas, gezien u hiernaar ook elders tijdens uw gehoor verwijst. U beweerde immers na uw ontsnapping als terrorist te zijn geclassificeerd. Het feit dat u zou zijn gevangengenomen en nadien ontsnapt zou de reden zijn geweest van al uw latere problemen (CGVS A. (...) I p. 3-4, 12). Het is dan ook ongeloofwaardig dat, indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gekend in de Russische Federatie die zulke grote consequenties hadden op de rest van uw leven daar, u hierover zulke tegenstrijdige verklaringen over zou afleggen in Frankrijk en in België. Deze inconsistenties met betrekking tot uw vrijlating en de duur van uw vasthouding doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element uit uw relaas."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij trachten de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote aflegden in Frankrijk ten onrechte af te doen als leugens en de verantwoordelijkheid hiervoor bij derden te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hijzelf en zijn echtgenote aflegden in Frankrijk. Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag immers worden verwacht dat hij wanneer hij in Europa om bescherming vraagt reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Dat verzoeker zijn activiteiten tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog in Frankrijk niet vermeldde en dat zowel verzoeker als zijn echtgenote deze evenmin vermeldden ten overstaan van de DVZ, doet weldegelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteiten. Dat verzoeker en zijn echtgenote in Frankrijk en in België frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden over verzoekers arrestatie en ontsnapping in 2000, doet eveneens op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde relaas.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen volledig onverlet laten waar gemotiveerd wordt:

"Verder dient opgemerkt te worden dat u niet wist of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Er zouden sinds uw verblijf in Tula wel oproepen tot gehoor naar u gestuurd worden. U verklaarde zelf dat u werd opgeroepen naar het parket en dat de reden hiervan nooit werd uitgelegd (CGVS A. (...) I p. 3). Indien u daadwerkelijk ontsnapt was in 2000 en daardoor vreesde als terrorist te worden beschouwd, kan echter wel van u

worden verwacht dat u alles wat in uw macht lag zou hebben gedaan om uit te vinden of u daadwerkelijk werd opgespoord of niet. Het feit dat u na uw ontsnapping in 2000 nog tien jaar in de Russische Federatie heeft gewoond, zonder te weten of u officieel gezocht werd en of er een officieel arrestatiebevel op uw naam werd uitgevaardigd, doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er dient eveneens gewezen te worden op het feit dat u nog officiële documenten werden toegekend nadat u Tsjetsjenië was ontvlucht. Zo legde u uw rijbewijs voor dat werd uitgegeven op 23 oktober 2004. U verklaarde hieromtrent dat u overal kennissen had in de Russische Federatie. U had aan iemand van de wegpolitie gevraagd voor u een attest op te stellen met daarin de vraag een duplicaat van uw rijbewijs op te maken. Met dit attest zou u naar een rijsschool zijn gegaan. Deze rijsschool zou uw rijbewijs voor u hebben geregeld (CGVS A. (...) II p. 3-4). U verklaarde dat de wegenpolitie niets met binnenlandse zaken te maken had. Het is echter zeer opmerkelijk dat u nog officiële documenten zou kunnen verkrijgen indien u daadwerkelijk door de federale of Tsjetsjeense autoriteiten officieel zou zijn gezocht. Verder legde u uw interne paspoort voor, waaruit blijkt dat u op 27/8/1999 werd ingeschreven in Stavropol, op 2/11/2004 werd uitgeschreven uit Stavropol en op 22/7/2005 werd ingeschreven in Tula, in Oktjaberski. Dit was het adres waar M. (...) eveneens gedomicilieerd was en waar zij en haar moeder en de kinderen woonden (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uw vrouw verklaarde dat jullie dit huis kochten en het onmogelijk was om je elders te domiciliëren (CGVS M. (...) II p. 3-4). Uzelf verklaarde dat de papieren op naam van uw vrouw werden opgemaakt. Het immobiliënkantoor zou uw propiska voor u in orde hebben gemaakt, uzelf zou hier niets mee te maken hebben. U zou eveneens een tijdelijke registratie in het dorp Leninski in Tula hebben gehad, die echter nergens bleek uit uw documenten (CGVS A. (...) II p. 5). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u, indien u daadwerkelijk gezocht werd en beschouwd werd als terrorist door de Tsjetsjeense en of federale regering, u zich zonder al te veel problemen zou kunnen registreren als voortvluchtige in Tula, en dat u – indien u daar toch in geslaagd zou zijn geweest, u pas na vijf jaar daar problemen zou hebben gekend in Tula. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden.

Verder dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de manier waarop u Rusland zou hebben verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ op 6 september 2016 dat u begin augustus 2010 Tula verliet en eerst per trein naar Wit-Rusland reisde. In Brest verbleef u bij enkele kennissen. Vanuit Brest reisde u verder per vrachtwagen naar Frankrijk (zie DVZ verklaringen p. 13 nr. 37 en 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' op 8 november 2016). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter uitdrukkelijk dat u niet met de trein had gereisd tijdens uw reis van Rusland naar Europa. U vertelde spontaan dat het voor het kopen van een treinticket noodzakelijk is om uw paspoort voor te leggen. Met bepaalde vervoersmiddelen kon dit vermeden worden: daarom zou u hebben geprobeerd om met de bus tot in Oekraïne te reizen. U zou de grens met Oekraïne zijn overgestoken met behulp van een taxichauffeur (CGVS A. (...) I p. 10). Gezien u zelf aanhaalde dat u voor de aankoop van een treinticket uw paspoort dient voor te leggen is het dan ook zeer opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de DVZ verklaarde met de trein vanuit Tula naar Brest te zijn gereisd. Deze inconsistente verklaringen omtrent uw reisroute doen het vermoeden rijzen dat u niet de waarheid spreekt over de manier waarop u naar Frankrijk bent gereisd en dat u eveneens probeert te verdoezelen dat u met uw paspoort binnen de Russische Federatie kon reizen. Deze vaststelling doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u door de autoriteiten in de Russische Federatie gezocht zou worden."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze volledig onverlet laten, onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

"Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw vrouw over de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor jullie vertrek in 2010 evenmin overtuigen.

Zo dient opgemerkt te worden dat jullie verklaringen over de invallen bij u thuis en over de huiszoekingen vaag en inconsistent waren. Uzelf verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee maand voor uw vertrek uit de Russische Federatie (CGVS A. (...) I p. 21). Gevraagd hoe vaak er mensen bij u thuis langskwamen verklaarde u "Dat kan ik niet weten, één of twee keer, zijn ze gekomen. Dat kan ik niet weten (...)." Toen u gevraagd werd of u geïnformeerd had (bij uw vrouw) hoe vaak er mensen bij u thuis langs kwamen antwoordde u "Als ik eerlijk antwoord niet, ze vertelt het toch, ik hoef het niet te vragen" U zou te weten zijn gekomen dat de eerste huiszoeking had plaats gevonden de dag zelf. U zou M. (...) 's avonds hebben ontmoet in de buurt van E. (...) 's karateschool en zij zou u toen over de eerste huiszoeking hebben verteld (CGVS A. (...) I p. 21). Uw vrouw legde echter andere verklaringen af. Zij verklaarde dat de eerste huiszoeking plaatsvond één à twee jaar voor uw vertrek uit

de Russische Federatie (CGVS M. (...) I p. 6). Ze vertelde dat er een keer of vijf mensen langskwamen toen jullie in Tula woonden, meer bepaald één keer na uw vertrek en vier keer voor uw vertrek (CGVS M. (...) I p. 5). Toen zij gevraagd werd of zij u vertelde over de invallen bij jullie thuis verklaarde ze: "Dat ze kwamen, natuurlijk. Hij wist dat. (...) Ik vertelde hem niet de details wat ze thuis uitstaken, ik vertelde enkel dat men was langs geweest om te controleren waar hij is (...)." (CGVS M. (...) I p. 5-6). Zij vertelde dat ze u op de hoogte bracht van de eerste huiszoeking de dag nadat deze had plaatsgevonden. Zij zou naar uw werk zijn geweest en daar met u hebben gesproken (CGVS M. (...) I p. 6). Wanneer uw vrouw geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen wat betreft het aantal huiszoekingen dat had plaatsgevonden, verklaarde ze dat "huiszoeking" slechts een begrip is en dat zij u gewoon vertelde dat men langs kwam om naar u te vragen (CGVS M. (...) I p. 8). Deze verklaring volstaat niet. Uzelf werd immers niet specifiek gevraagd hoeveel huiszoekingen er hadden plaatsgevonden, maar wel hoe vaak ze bij u thuis waren langs geweest (CGVS A. (...) I p. 21). Deze uitleg volstaat dan ook niet voor het verklaren van opgemerkte discrepantie. Toen M. (...) geconfronteerd werd met jullie inconsistente verklaringen wat betreft de manier waarop zij u op de hoogte zou hebben gebracht van de eerste huiszoeking verklaarde zij dat het misschien niet ging om de eerste huiszoeking, dat er al veel tijd voorbij was en dat ze zich niet herinnerde dat ze u verteld had over de huiszoeking in de buurt van de school (CGVS M. (...) I p. 8). Deze uitleg volstaat evenmin. Gezien het hier gaat om de eerste huiszoeking in Tula, waarbij er naar u werd gezocht, kan dan ook verwacht worden dat niet alleen deze gebeurtenis, maar ook het gesprek dat u en uw vrouw hierover zouden hebben gehad enige indruk op jullie beiden zou hebben achterlaten. Hieruit bleek immers duidelijk dat u werd gezocht door de overheid en dat ze u op het spoor waren. Het feit dat jullie dergelijke inconsistente verklaringen aflegden over de verschillende huiszoekingen die er zouden zijn geweest, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de tegenstrijdigheid omtrent het tijdstip van de eerste huiszoeking, bieden zij geen verklaring. Ook voor de tegenstrijdigheid inzake het aantal huiszoekingen reiken zij geen dienstige uitleg aan. Integendeel leggen zij andermaal verklaringen af die met de eerdere verklaringen van verzoeker en diens echtgenote niet kunnen worden gerijmd. Heden beweren zij namelijk dat de echtgenote van verzoeker verzoeker niet zou hebben ingelicht omtrent de huiszoekingen, terwijl blijkens hun voormelde verklaringen zowel verzoeker als diens echtgenote eerder duidelijk aangaven dat zij dit wel deed. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwacht kon worden dat verzoeker en diens echtgenote, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielsrelaas. Eveneens leggen verzoekende partijen andermaal tegenstrijdige verklaringen af waar zij beweren dat de huiszoekingen die verzoekers echtgenote zou hebben verzwegen dateerden van na verzoekers vertrek. Eerder gaf verzoekers echtgenote blijkens haar voormelde verklaringen namelijk aan dat er vier huiszoekingen plaatsvonden voor verzoekers vertrek en slechts één huiszoeking na zijn vertrek.

Verder wordt in de bestreden beslissingen met reden aangegeven:

"Verder kan worden vastgesteld dat u en uw vrouw er evenmin in slaagden consistente verklaringen af te leggen over uw verblijfplaatsen tijdens de laatste periode voor uw vertrek. Zo verklaarde u dat nooit meer naar huis zou zijn gegaan nadat u zag dat uw zoon in dezelfde club als Bayev zat. De eerste gedachte die u na deze ontdekking in uw hoofd kreeg was om te vertrekken uit Tula (CGVS A. (...) I p. 19). U verklaarde dat zelfs de bureu u nooit thuis hadden gezien (CGVS A. (...) I p. 19). De huiszoekingen zouden pas na deze ontdekking hebben plaatsgevonden (CGVS A. (...) I p. 19). Uw vrouw verklaarde echter dat u na de huiszoeking nog risico's nam door thuis langs te komen. U zou uw gezin willen zien en zij kon niet iedereen tot bij u brengen. U zou echter niet zijn blijven slapen en zij zou u gevraagd hebben uw bezoeken tot het minimum te beperken omdat ze schrik had dat de bureu u zouden zien. U nam echter wel het risico om langs te komen (CGVS M. (...) I p. 7). Er kan echter van jullie verwacht worden dat jullie consistente verklaringen zouden afleggen over deze periode vlak voor jullie vertrek. Het feit dat jullie hier niet in slagen zet de geloofwaardigheid van jullie relaas op de helling."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Ten onrechte trachten zijn verzoekers eerdere, nochtans duidelijke, verklaringen te nuanceren. Verzoeker gaf in niet mis te verstane bewoordingen aan: "Ik heb het gezegd, dat ik vroeger naar huis ging en bleef slapen, hierna kwam ik nooit meer thuis, laat staan slapen" (notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.19). Dit is in strijd met de verklaring van verzoekers echtgenote dat verzoeker weldegelijk nog naar huis kwam.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“De verklaringen in verband met de omstandigheden waarin jullie dochter is verdwenen kunnen evenmin overtuigen. Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het nieuws dat jullie al dan niet van jullie dochter zouden hebben vernomen en over het verband tussen haar verdwijning van en jullie eerdere problemen. Uzelf verklaarde dat uw dochter M. (...) er niet meer was toen uw vrouw haar ‘s avonds ging ophalen aan school. Dit gebeurde in 2010. Hierna zouden jullie nooit meer iets van haar hebben gehoord (CGVS I A. (...) p. 21). Uw vrouw legde hierover echter andere verklaringen af. Zij is ervan overtuigd dat jullie dochter niet meer in leven is. Zij vertelde dat u in het opvangcentrum aan het bellen was onder een openstaand raam. Zij zou een gesprek hebben afgeluisterd waarin u vertelde over iemand die in vreselijke toestand was terug gevonden en die enkel door de familie kon worden begraven. Toen u terug binnen kwam en zij u confronteerde met wat ze had gehoord, zou u volgens de verklaringen van uw vrouw gezegd hebben dat het niet over jullie dochter, maar over iemand anders ging. Toen uw vrouw werd gevraagd waarom ze zo zeker was dat het gesprek over haar dochter ging, verklaarde ze dat ze dat wist gezien u geen andere familieleden heeft over wie u op een dergelijke manier kon spreken (CGVS I M. (...) p. 3, 7-8). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u en uw vrouw verschillende verklaringen afleggen omtrent het lot van uw dochter. Jullie verklaringen omtrent de reden van de verdwijning van jullie dochter waren evenmin consistent. Zo verklaarde u slechts te kunnen raden of gissen door wie M. (...) werd meegenomen, u zou verschillende gedachten over haar verdwijning hebben, van goede tot slechte. U zou niet weten of de verdwijning van M. (...) te maken heeft met jullie eerdere problemen. Aanvankelijk dacht u aan de Tsjetsjeense traditie waarbij meisjes ontvoerd worden om te trouwen, achteraf kwam het idee bij u op dat haar verdwijning misschien iets te maken had met uw problemen. U verklaarde echter nog altijd geen antwoord te hebben gekregen op de reden waarom (CGVS A. (...) I p. 22). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat ze meer dan zeker was dat de verdwijning van jullie dochter iets te maken had met het feit dat u werd gezocht. Zo verklaarde zij dat ze werd uitgelachen toen zij naar het politiebureau ging om de verdwijning van jullie dochter aan te geven. Ze wisten op het politiekantoor dat u werd gezocht en vertelden haar dat al jullie kinderen één voor één zouden verdwijnen indien zij zou blijven zwijgen over uw verblijfplaats (CGVS M. (...) I p. 4). Ze verklaarde dat het geen toeval was dat de politie haar waarschuwde voor het lot van haar andere kinderen indien ze zou blijven zwijgen. Zij zou tegen u hebben gezegd wat in het politiekantoor was gezegd geweest. U zou hierop hebben gerepliceerd dat ze aan het leven van jullie twee andere kinderen moest denken en moest vertrekken (CGVS M. (...) I p. 7). Ook tijdens haar tweede gehoor op het CGVS herhaalde M. (...) dat jullie dochter er niet meer is omwille van uw problemen (CGVS M. (...) II p. 5). Het is dan ook erg opmerkelijk dat u en uw vrouw er zo een verschillende mening op nahouden. Terwijl uw vrouw ervan overtuigd is dat de verdwijning van uw dochter iets te maken heeft met jullie eerdere problemen, blijkt u geen antwoord op deze vraag te hebben. Jullie kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat uw dochter effectief verdween in de door jullie beschreven omstandigheden.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Opnieuw leggen zij verklaringen af die met de eerdere gezegden van verzoeker en diens echtgenote manifest in strijd zijn. Waar zij heden beweren dat verzoekers echtgenote verzoeker niet inlichtte over hetgeen er door de politie werd gezegd, blijkt namelijk uit het voorgaande dat verzoekers echtgenote eerder duidelijk aangaf dat zij tegen verzoeker zei wat er in het politiekantoor werd gezegd en dat verzoeker er daarop zou hebben aangedrongen dat zij moest vertrekken om aan haar leven en dat van de andere kinderen te denken.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen tot slot geheel ongemoeid waar met recht gemotiveerd wordt:

“Tot slot dient opgemerkt te worden dat uw schoonmoeder A. (...) aanhaalde dat na haar vertrek jullie huis in Tula in brand werd gestoken door dezelfde mensen die jullie vervolgden (CGVS A. (...) p. 8). M. (...) verklaarde echter dat haar moeder vaak dingen zelf verzong en dat er nooit vanuit gegaan kan worden dat wat ze vertelt echt gebeurde (CGVS M. (...) II p. 9). Uzelf verklaarde dat er nooit een brand in jullie huis heeft gewoed. De omheining van de burens zou echter wel zijn afgebrand (CGVS A. (...) II p. 7), waardoor het lijkt of de verklaringen van uw schoonmoeder berustten op een misverstand.”

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen ten berde gebrachte asielrelaas en aan de hieruit voortgesproten vrees voor vervolging.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen hierover zelf niet de minste toelichting verschaffen en geheel geen duiding verstrekken omtrent hetgeen zij met deze attesten wensen aan te tonen.

Wat betreft de medische attesten die dateren van de periode 2010-2011 kan verder worden opgemerkt dat deze slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Bovendien betreffen het documenten, twee handgeschreven en één opgesteld met tekstverwerking, die in wezen door eenieder kunnen zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Als dusdanig kan aan deze stukken slechts een geringe bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook kan uit deze stukken slechts worden afgeleid dat verzoekers echtgenote in juni 2010 slachtoffer is geworden van een aanval door vier onbekenden, in oktober 2010 verwondingen opliep die zouden kunnen zijn veroorzaakt door een vuistslag en daarop volgende val van een trap en in april 2011 verwondingen opliep ten gevolge van een ongeval dat thuis plaatsvond. Nergens kan daarbij uit de attesten worden afgeleid in welke precieze omstandigheden dit alles geschiedde. Bijgevolg blijkt uit de attesten geen (mogelijk) verband tussen de verwondingen en de hoger ongeloofwaardig bevonden feiten.

Het psychologische attest van 28 juni 2019 (als bijlage bij het verzoekschrift) en het inhoudelijk identieke psychologische attest uitgaande van dezelfde psycholoog Nouné Kara Khanian doch voorzien van een latere datum, 19 september 2019, dat ter terechtzitting werd neergelegd, werden niet opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog. In deze attesten wordt in hoofde van de echtgenote van verzoeker een aantal depressie-symptomen opgesomd en wordt verzoekers echtgenote omschreven als kwetsbaar persoon. Nergens wordt in deze attesten echter aangegeven dat van verzoekers echtgenote niet mocht worden verwacht dat zij de verschillende gehoren in de loop van haar procedure internationale bescherming zou volbrengen. Evenmin wordt hierin aangegeven dat daarbij van verzoekers echtgenote geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Bovendien werd verzoekers echtgenote tijdens haar beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS bijgestaan door een advocaat. Geen van beide formuleerde bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden. Evenmin formuleerde één van hen opmerkingen omtrent het voorgaande wanneer daartoe aan het einde van de persoonlijke onderhouden de kans werd geboden. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden van de echtgenote van verzoeker blijkt verder dat haar persoonlijke onderhouden op normale wijze zijn geschied, kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid en blijkt dat de echtgenote van verzoeker op uitgebreide en gedetailleerde wijze op de gestelde vragen kon antwoorden. Verzoekende partijen laten daarenboven na om ook maar enigszins concreet aan te tonen dat, waar of op welke wijze de psychologische problemen van de echtgenote van verzoekster van invloed zouden zijn geweest op de inhoud van de stukken van het dossier. Evenmin preciseren zij waar of hoe dit de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen zou hebben beïnvloed. Dient verder te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Tot slot stelt de Raad vast dat ook het ter terechtzitting neergelegde attest van de psychiater Olga Licitsyna van 21 oktober 2019 betreffende de echtgenote van verzoeker louter "*des troubles de memoire et concentration*" vermeldt, doch geen gewag maakt van het feit dat zij zich niet zou kunnen onderwerpen aan de gehoren in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming en, of dat haar cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen betreffende haar persoonlijke situatie en de feiten die zij zelf heeft meegemaakt.

De informatie bij het verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Nog daargelaten dat verzoekende partijen ook over deze informatie niet de minste verdere duiding verstrekken en niet uitwerken waarom of op welke wijze deze op hen van toepassing zou (kunnen) zijn, kan worden opgemerkt dat zulke algemene informatie niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name een aantal getuigenissen, werden door verzoekende partijen reeds eerder bijgebracht en bevonden zich reeds in het dossier. Door deze getuigenissen opnieuw neer te leggen, doen verzoekende partijen geenszins afbreuk aan de pertinente en terechte motieven die inzake deze getuigenissen zijn opgenomen in de bestreden beslissingen en die luiden als volgt:

“Verder legden u nog vier getuigenissen voor die uw problemen in de Russische Federatie dienen aan te tonen. Zo legde u een getuigenis voor van een zekere P.K. (...), die u leerde kennen tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog toen u haar gewonde neef vervoerde. U legde eveneens een getuigenis neer van uw buur B.B.V. (...), die verklaart hoe hij zag dat u van huis werd meegenomen in het jaar 1995. N.P.J. (...), inwoner van Tula, verklaarde bevriend te zijn met uw vrouw. Ze bevestigde dat u problemen met de politie zou hebben, dat uw zoon en M. (...) regelmatig aangevallen werden en dat uw dochter M. (...) in de herfst van 2010 verdween. Uw voormalige werknemer V.N.T. (...) verklaarde dat hij u werk gaf, gezien u officieel geen werk kon vinden. Hij verklaarde dat u problemen had met de politie en dat uw vrouw werd gehospitaliseerd nadat ze op straat werd aangevallen. Hij bevestigde eveneens dat uw kinderen op school en op straat constant in de problemen kwamen omwille van hun origine en dat M. (...) hem in oktober 2010 telefoneerde om haar te helpen bij de zoektocht van uw dochter. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat een verzoek tot bescherming in de eerste plaats wordt beoordeeld op basis van de verklaringen die verzoeker zelf aflegt. Er wordt eerst en vooral gekeken of de verzoeker in kwestie erin slaagt coherente, gedetailleerde en duidelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn profiel, activiteiten en vervolgingsfeiten. U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog actief was en hierdoor problemen heeft gekend. Deze getuigenissen veranderen daar niets aan. De bewijswaarde van de getuigenissen van uw vier kennissen is daarenboven beperkt, gezien dit geen objectieve bronnen zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van N. (...) noch van V. (...) wat voor problemen u met de politie zou hebben gehad, noch waarom u problemen met de politie zou hebben gehad. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat deze getuigenissen aantonen dat u in Rusland gezocht werd omwille van uw ontsnapping in 2000.”

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen voor het overige ongemoeid waar terecht gesteld wordt:

“De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande appreciatie. Het interne paspoort van u en uw vrouw M. (...) en de geboorteakte van M. (...) bevatten persoonsgegevens en gegevens betreffende uw woonplaats, die reeds eerder werden besproken. Van het reispaspoort van M. (...) en van uw zoon E. (...) legden jullie slechts een kopie van de eerste pagina voor, waardoor de informatie die uit deze documenten blijkt eerder beperkt is.

U legde eveneens twee certificaten die aantonen dat uw kinderen E. (...) en M. (...) naar school gaan in België. Deze documenten zeggen echter niets over uw mogelijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar de Russische Federatie.

(...)

Verder legt u een oproeping voor op uw naam. U moest op 6 oktober 2015 verschijnen op het regionaal kantoor van Binnenlandse Zaken in Tula. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u het originele document hiervan niet voorlegt, waardoor de authenticiteit ervan moeilijk na te gaan is. Het is bovendien opmerkelijk dat op deze oproeping de datum waarop het document werd opgesteld en de datum en de manier waarop u het document werden bezorgd niet werd ingevuld. Uw vrouw verklaarde dat er in het verleden convocaties op uw naam kwamen waarop u niet inging (CGVS M. (...) I p. 5). Uzelf verklaarde dat er nog steeds convocaties in Tula toekomen (CGVS A. (...) I p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw eerdere problemen met de autoriteiten in de Russische Federatie ongeloofwaardig werden geacht. Documenten hebben daarenboven slechts een ondersteunende bewijswaarde en dienen gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat het in de Russische Federatie, en meer bepaald in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is tegen betaling talrijke documenten te verkrijgen, wat dat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

U legde eveneens een artikel voor uit de Russische strafwet (Art. 78 uit de Russische strafwet). Met dit artikel wilt u aantonen dat de zaak waarvan u beschuldigd werd niet verjaart. U verklaarde dat de verjaringstermijn bij kleine misdaden bestaat en dat deze bij ernstige misdaden 15 jaar is, op voorwaarde dat je verschijnt wanneer je opgeroepen wordt door de rechtbank en alles naleeft (CGVS Artur I p. 3). Zoals reeds eerder gezegd kan echter geen geloof gehecht worden aan het feit dat u sinds het jaar 2000 door de Russische autoriteiten gezocht werd. Dit artikel vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging te herstellen.

Verder legde uzelf een medisch attest voor opgesteld op 27/10/2011 in Frankrijk. In dit attest wordt het litteken op uw linkerhand beschreven. In dit attest wordt eveneens gesteld dat dit litteken te wijten valt aan een verwonding die u opliep met een mes tijdens een ondervraging in Tsjetsjenië in het jaar 2000. Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat dit attest zeer summier en bondig is. Nergens uit dit attest blijkt waarop deze conclusies zijn gebaseerd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat hoewel een arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen afgaand op de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en op zijn eigen bevindingen omtrent de ernst en de plaats van de verwondingen, hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin deze verwondingen werden opgelopen. Dit attest vormt aldus geen bewijs dat uw littekens een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw beweerde vervolgingsfeiten in 2000.

Uw vrouw legde verder nog enkele medisch attesten voor. Eén van deze attesten werd opgesteld door psychiater O.L. (...) van de Clinique Notre-Dame des Anges op 12/03/2018. Uit dit attest blijkt dat uw vrouw sinds 27/11/2017 regelmatig op consultatie komt en dat zij aan ernstige posttraumatisch stress lijdt. Nergens uit dit attest blijkt echter op basis van welke bevindingen deze conclusie werd gesteld, noch wat voor consequenties deze vaststellingen voor uw vrouw hebben. Zij legde eveneens twee attesten voor, opgesteld op 28/12/2017 en op 07/07/2018 door klinisch psychologe N.K.K. (...). In deze attesten wordt gesteld dat uw vrouw sinds augustus 2017 opgevolgd wordt in het medisch centrum van Bierset. Zij vertoont ernstige depressieve symptomen, zoals nachtmerries, slapeloosheid, stress, angst, concentratiestoornissen, schuldgevoelens, schaamte, hoofdpijn, extreme waakzaamheid, zelfmoordideeën,.... Uw vrouw kan volgens dit medisch attest als kwetsbaar persoon beschouwd worden omwille van haar symptomatologie. Er wordt in deze attesten vermeld dat uw vrouw in staat is om een interview af te leggen op het CGVS, maar zich in details verliest en verward is. Nergens uit deze rapport blijkt echter dat haar cognitieve geheugen dermate aangetast zou zijn dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren om concrete gegevens en gebeurtenissen tijdens diverse gehoren mee te delen. Uit een analyse van haar gehoorverslagen blijkt daarenboven dat zij aangaande het asielrelaas wel degelijk in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Derhalve dient te worden opgemerkt dat voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, niet kunnen worden verklaard door desbetreffend psychotherapeutisch verslag. De beslissing werd bovendien niet enkel gebaseerd op inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw vrouw maar eveneens op inconsistenties tussen uw eigen verklaringen. Deze attesten vermogen bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

(...)

Jullie advocaat verwijst naar aanleiding van jullie verzoek tot internationale bescherming naar een volgens hem gelijkaardige zaak, waarbij de CCE op datum van 28 december 2017 bij arrest met nummer 197366 het vluchtelingenstatuut toekende aan de betrokkenen. In dit geval gaat het over een Tsjetsjeens koppel afkomstig uit Achkhoy Martan, die in 2007 valselijk beschuldigd werden van hulpverlening aan de rebellen. Na twee maand te zijn ondergedoken in Nazran vertrokken zij naar België waar ze op 19 december 2007 een verzoek tot internationale bescherming indienden. Na hun aankomst in België kregen zij drie zonen en een dochter. Zij ontvingen op 13 april 2010 een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de CCE werd bevestigd op 30 juli 2010. Op 23 augustus 2010 dienden zij voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. Op 18 januari 2011 ontvingen zij opnieuw een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die wederom bevestigd werd door de CCE op 14 april 2011. Op 23 december 2015 dienden zij voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in die werd geweigerd op 25 maart 2016 door het CGVS. Op 4 januari 2016 dienden zij een verzoek tot internationale bescherming in op naam van twee van hun kinderen. Dit verzoek werd afgewezen op 29 april 2016. Verzoekers haalden tijdens hun laatste verzoek tot bescherming aan een vrees te hebben in Tsjetsjenië naar aanleiding van hun lang verblijf in het buitenland. De kinderen die in België geboren werden zouden moeilijkheden hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Gezien er geen grondig onderzoek werd gevoerd naar hoe de verwestering van de kinderen een invloed zou hebben bij terugkeer naar Tsjetsjenië en gezien de informatie die hieromtrent werd toegevoegd aan het administratief dossier niet actueel was, vernietigde de CCE de beslissingen van het CGVS. Na vernietiging van de beslissingen voegde de advocaat van de verzoekers een vonnis toe, uitgereikt op 25 oktober 2014 waaruit bleek dat verzoeker ervan werd beschuldigd deelgenomen te hebben aan activiteiten van een gewapende groepering. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier bleek dat niet al de Tsjetsjenen die terugkeren naar Tsjetsjenië na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in het buitenland het risico lopen om geïdoleerd te worden door de autoriteiten. Enkel behoren tot een 'risicogroep' omwille van activiteiten of gebeurtenissen die plaatsvonden voor hun vertrek, omwille van het feit dat zij of één van hun naasten reële of veronderstelde banden zouden hebben (gehad) met de rebellen, omwille van het feit dat ze openlijk

ingingen tegen het regime. De CCE oordeelde het geloofwaardig dat er een vonnis op basis van valse beschuldigingen tegen verzoekers werd uitgesproken in 2015 en oordeelde daarom dat zij tot deze risicogroep van terugkeerders behoorden. In dit geval dient opgemerkt te worden dat u niet tot deze risicogroep gerekend kan worden omdat u; géén duidelijke verklaringen kunt afleggen omtrent uw activiteiten tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog, u uw arrestatie en ontsnapping in het jaar 2000 niet aannemelijk kan maken, het evenmin geloofwaardig is dat u, indien u daadwerkelijk door de federale en/of Tsjetsjeense autoriteiten vervolgd zou worden omdat u verdacht werd van terrorisme, u nog zolang zonder al te veel problemen in de Russische Federatie kon vertoeven, de feiten die gebeurden in 2010 en die aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek evenmin geloofwaardig werden geacht. (...)

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande beslissing. Uw interne paspoort bevat louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. In het medisch attest dat u voorlegde en dat werd opgesteld in Frankrijk, wordt enkel gesteld dat u problemen zou hebben met uw linkerbeen. Uzelf verklaarde dat u in Frankrijk een beroerte had en daardoor voor de helft verlamd was (CGVS A. (...) p. 6). Nergens in dit attest wordt gesproken over enige spraak-, oriëntatie- of geheugenproblemen. Dit attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees te herstellen."

Derhalve worden deze motieven geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven zij onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen en op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij voeren omtrent de toepassing van voornoemd wetsartikel in het onderhavige verzoekschrift immers niet het minste betoog. Zij leggen bovendien geen informatie neer waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in hun

land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij op basis van dit artikel in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster niet betwisten of aanvechten waar terecht gesteld wordt dat verzoekster niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst geen netwerk zou hebben en dat zij zich voor de beoordeling van de medische elementen in haren hoofde dient te richten tot de geëigende procedure.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT